

La Femosa

Revista d'opinió i informació local

ARTESA DE LLEIDA, maig-juny de 2008

núm. 234

La ginesta altre vegada,
la ginesta amb tanta olor,
es fa meya enamorada
que ve al temps de la calor.

Felip Domènech i Costafreda
 Josep Gallart i Fernández
 Francesc Gallart i Fernández
 Lluís Gil i Fontanet
 Ricard Pons i Pico
 Maria Serra i Domènech
 Ramon Serra i Batlle
 Eulàlia Solà i Miró

Col·laboradors

Alternativa Ecologista d'Artesa
 AMPA de l'Escola Els Til·lers
 Cèlia Argilès i Andrés
 Andreu Bergé i Fontane
 Ricard Cardet
 Adolf Costafreda i Castillo
 Olga Cubides i Martínez
 Neus Falcó i Manonelles
 Laura Farran i Botargues
 Felip Gallart i Fernández
 Josep Gallart i Fernández
 M. A. Navarro i Solé
 Jordi Niubó i Nosas
 Joan Ramon París i Oró
 Pol Puerta i Gallart
 Ramon Serra i Batlle
 Eulàlia Solà i Miró
 Josep Ramon Solé i Gallart
 Felip Solé i Marin

Fotógraf

Ramon Serra i Batlle

La ginesta altre vegada,
 la ginesta amb tanta olor,
 és la meva enamorda
 que ve al temps de la calor.

Joan Maragell

Els articles que apareixen a les planes de La Femosa reflecteixen únicament l'opinió de llurs signants.

2a. època.
 Dipòsit Legal:
 L-264-1981.

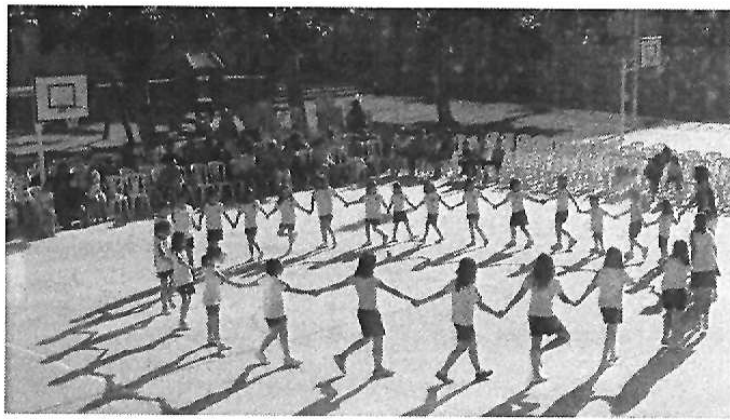
Índex

El Reportatge	4
	<i>Ramon Serra</i>
Pòrtic	5
Actualitat Artesenca	6
	<i>Cèlia Argilès</i>
Imatges de l'actualitat artesenca	7
	<i>Ramon Serra</i>
Entreteniments	11
	<i>Andreu Bergé i La Redacció</i>
La cuina exòtica	12
	<i>Adolf Costafreda</i>
L'AMPA CEIP Els Til·lers informa	13
	<i>L'AMPA</i>
Cròniques del CF Artesa de Lleida	16
	<i>Felip Solé</i>
Set anys fent el pallasso!	21
	<i>La Xarxa</i>
Curs d'informàtica	23
	<i>Ricard Cardet</i>
L'Onze de setembre per exemple	25
	<i>Adolf Costafreda</i>
L'erosió de l'Europa social	26
	<i>Laura Farran</i>
Visita a la protectora local	27
	<i>Alternativa Ecologista d'Artesa</i>
La fortalesa perduda (II)	30
	<i>Joan Ramon París Oró</i>
La tira còmica	33
	<i>Pol Puertas</i>
La felicitat	34
	<i>Joan Ramon París Oró</i>

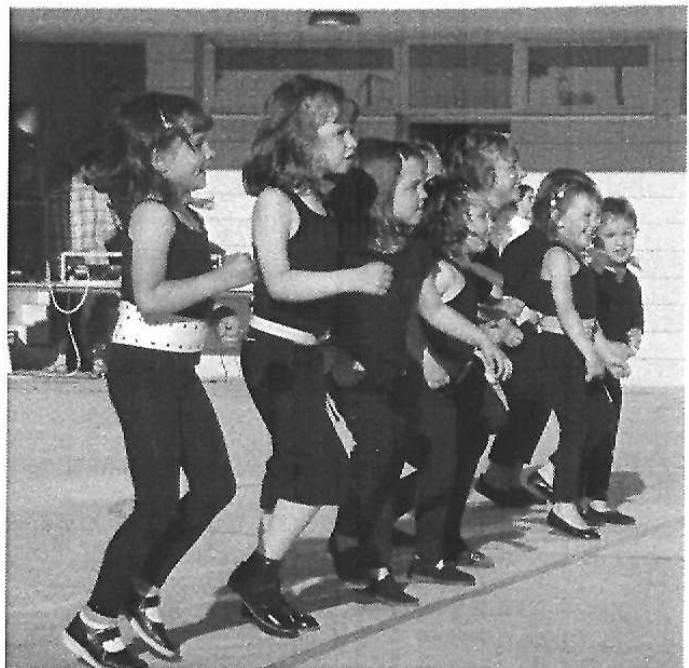
EL REPORTATGE

Festa de fi de curs de les escoles

Ramon Serra

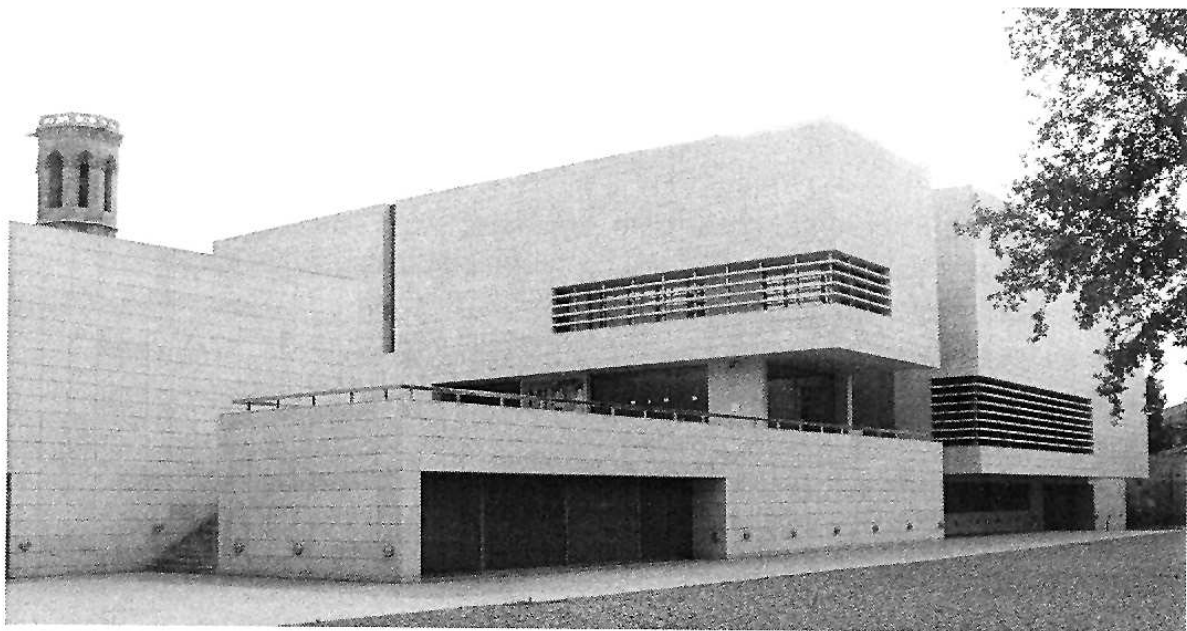

El dia 4 de juny es va celebrar la Festa de Fi de Curs de l'escola d'Artesa, de la qual a la pàgina 13 trobareu la crònica amb les activitats desenvolupades, així com imatges de la mateixa. En aquesta pàgina hi hem posat algunes més imatges de la festa.

El 17 de setembre de 1995 Roma va segregar 111 parròquies del bisbat de Lleida, després de 800 anys d'història comuna, i les va integrar a la nova diòcesi de Barbastre-Montsó. Els pobles de la Franja perdien un vincle identitari amb el seu àmbit tradicional d'influència cultural i idiomàtica. Poc després Barbastre, amb la complicitat de la jerarquia de la Cúria Romana, reclamava a Lleida 113 peces d'art. Després d'un seguit de resolucions, totes del Vaticà i favorables a Barbastre, l'associació Amics del Museu de Lleida ha capgirat el llarg litigi i ha presentat una demanda civil al jutjat de primera instància número 4 de Lleida. Aquest jutjat l'ha admesa a tràmit i ara el conflicte es troba a la jurisdicció ordinària i serà un jutge qui determini qui es el propietari legítim de les peces d'art.

En tot aquest conflicte hi ha una cosa que cal remarcar: l'inquietant actuació de l'administrador apostòlic de la diòcesi lleidatana, el bisbe Xavier Salinas. L'actual administrador apostòlic de la diòcesi de Lleida, Xavier Salinas, de forma sorprenent va prescindir de l'anterior equip nomenat pel bisbe Ciuraneta, que tan bé va saber defensar la seva diòcesi, l'equip del doctor Casanova i va nomenar defensor dels interessos de la diòcesi lleidatana a Francisco Mata –natural de Binèfar, professor universitari a Barbastre, col·legiat a Osca i amb despatx d'advocat a Saragossa–. Mata és un jurista que ha defensat clarament les tesis aragoneses. Doctor en dret i membre numerari de l'Acadèmia Aragonesa de la Jurisprudència i la Legislació, va publicar l'any 1999 un estudi jurídic per a aquesta institució on arribava a la conclusió que Lleida ha desposseït Aragó de les seves obres d'art. I no solament això, l'administrador apostòlic de la diòcesi lleidatana, Xavier Salinas, va enviar un burofax als Amics del Museu de Lleida, en què els ordenava que retiressin la demanda civil malgrat que el bisbat no té cap potestat sobre ells, ja que no són una entitat religiosa. El burofax anava signat per Francisco Mata. El sorprenent burofax que ordenava als Amics del Museu de retirar la demanda civil va ser tramès significativament des de Saragossa. Qui se'n pot refiar d'un defensor com el senyor Mata? Salinas sí, evidentment. Cada vegada es té el convenciment que Salinas es troba interinament al capdavant de la diòcesi lleidatana amb l'encàrrec precís de posar fi definitivament a aquest litigi d'acord amb les pretensions aragoneses, tal com és la voluntat del Vaticà. Amb defensors així, amb bisbes d'aquesta mena, que Déu ens agafi confessats i que no sigui per Salinas, és clar.

FESTA DELS JUBILATS I JUBILADES

El dia 15 de maig, es va celebrar la festa d'Homenatge als jubilats i jubilades del nostre poble, els actes que van tenir lloc aquell dia van estar els següents:

- A les 12 del migdia, celebració de la Santa Missa. En acabar es va fer la benedicció del terme.
- A les 2 del migdia, dinar de germanor de tots els jubilats i jubilades a la Cooperativa La Ginesta.
- A les 4 de la tarda, actuació de la Coral la Primavera d'Artesa de Lleida, a la Cooperativa La Ginesta, acte obert a tothom.

FESTA DEL CORPUS

La Festa del Corpus que enguany tocava celebrar el diumenge dia 25 de maig de 2008, es va haver de fer a causa del mal temps dins de l'església, atès que la pluja va impedir poder instal·lar els altars als carrers, així com la processó del corpus.

Els nens i nenes que la setmana anterior havien rebut la primera comunió hi van ser presents.

CONSTRUCCIÓ DE LA VORERA A LES ESCOLES

El carrer de Sant Ramon, en el qual hi ha l'entrada principal del col·legi, era l'únic carrer dels tres que voregen l'actual complexe escolar, que disposava actualment i després de les obres d'urbanització dels altres dos carrers, d'una vorera molt malmesa.

L'Ajuntament ha procedit al seu arranjament i millora, i ara preveu fer el mateix en el tram que resta fins a la cruïlla amb el carrer de les Hortes.

FESTA DE LA COOPERATIVA DEL CAMP COMARCAL LES GARRIGUES

Arribat el mes de juny, la Cooperativa del Camp Comarcal Les Garrigues, *La Panificadora*, celebra la seva assemblea anual amb els seus socis.

Els actes es desenvolupen el diumenge al matí que enguany va estar el dia 15 de juny, i a banda de la celebració ordinària de l'Assamblea de la Cooperativa, s'aprofita l'avinentesa, per tal d'oferir a tots els presents una petita degustació.

Per als més menuts al costat de l'edifici de la Cooperativa es va instal·lar una carpa on un grup d'animació els va tenir distrets i encantats una bona estona.

CONCERT DE LA CORAL

La Coral la Primavera Artesenca, va celebrar un concert per al dia 15 de juny a l'església parroquial, amb la direcció de Robert Solé Ruestes, amb la finalitat de compartir una estona agradable de música.

Per a celebrar-ho, van estrenar Maitetxu mia i carícies a l'oceà de la pel·lícula Los Chicos del coro, dues noves cançons que s'afegeixen al seu ampli i variat repertori.

CINEMA A LA FRESCA

Coïncidint amb l'obertura del bar del recinte de les piscines, s'inicia el diumenge 15 de juny el cicle d'estiu del cinema a la fresca. Pel mes de juny les pel·lícules programades són:

15 de juny: **JUNO**

22 de juny: **RASTRO OCULTO**

24 de juny: **MI NOVIO ES UN LADRÓN**

29 de juny: **EXPEDIENTE ANWAR**

IMATGES de

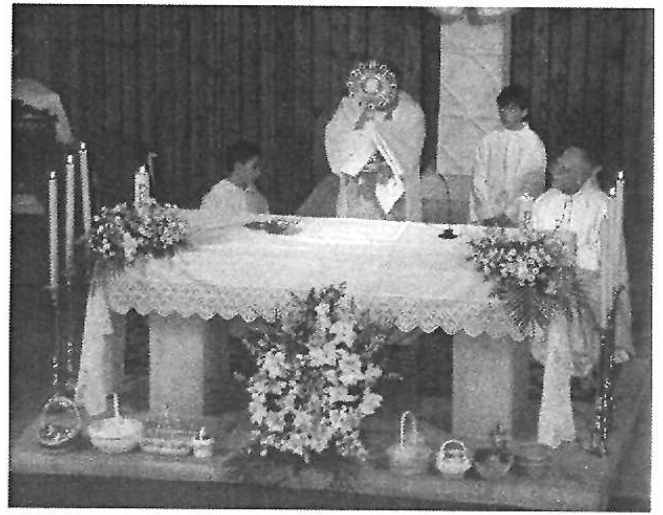
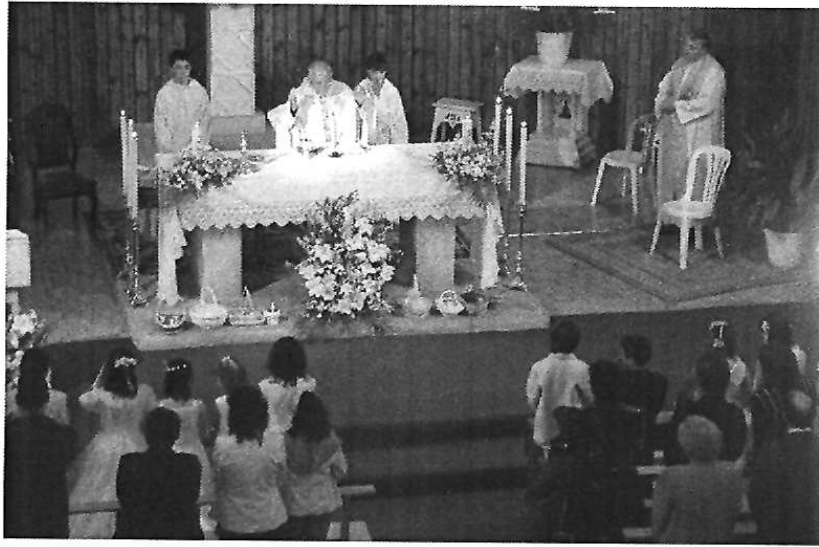
Ramon Serra

l'Actualitat Artesenca

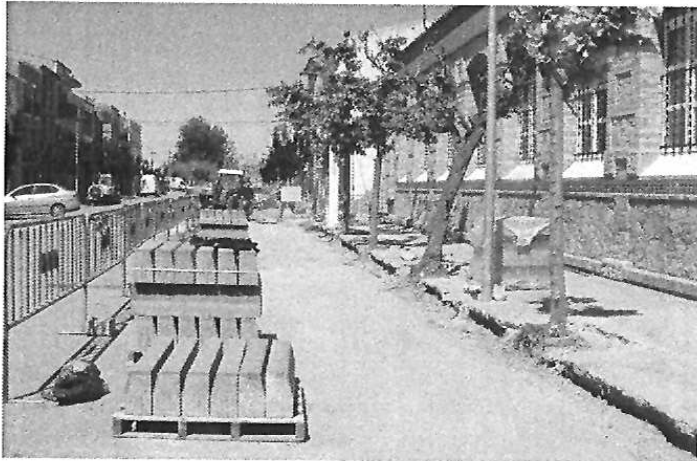

Festa dels Jubilats i jubilades

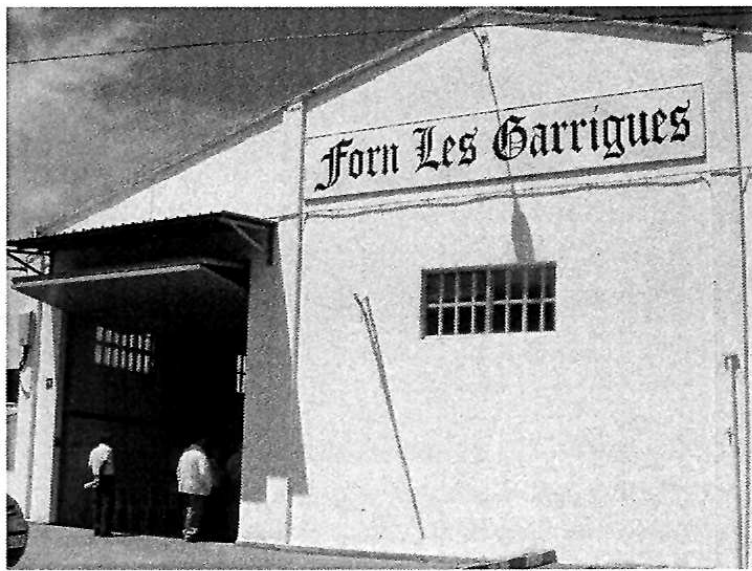

Festa del Corpus

Construcció de la vorera a les escoles

Festa del de la Cooperativa del Camp les Garrigues, *La Panificadora*

Concert de la Coral la Primavera Artesena

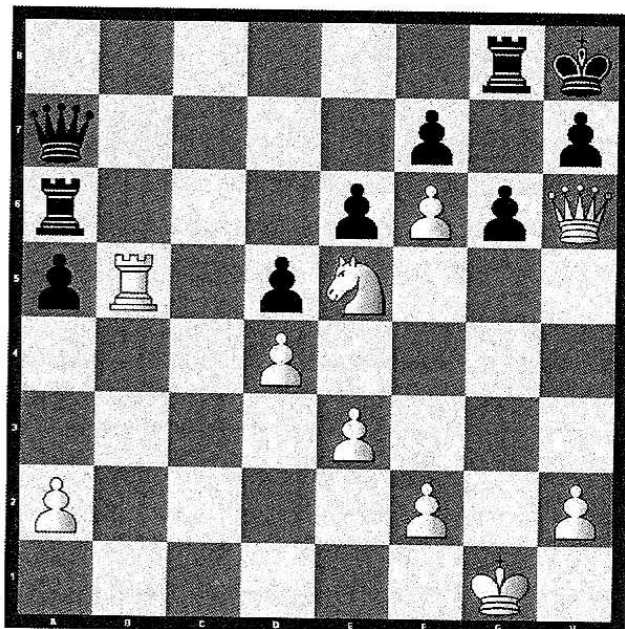
Entreteniments

Solucions a la pàgina 38

PROBLEMA D'ESCACS

Per: Andreu Bergé

En aquesta posició es veu que les blanques tenen inferioritat material, però tenen molt avantatge ja que les negres estan en una posició molt defensiva i el seu rei no es pot ni moure. Sembla que defensivament està tot controlat, tot i que les peces negres estan sobrecarregades de feina. Com poden les blanques guanyar ràpidament en aquesta posició? Juguen blanques i guanyen.

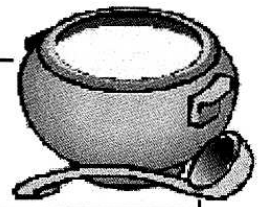

SUDOKU

		4		6		8		
	1		5				4	9
6	9	5						3
3	2		7					5
9					8			
			3					
7					9	1		4
				4	6		2	
	8		1	7		3	9	6

LA CUINA EXÒTICA

Adolf Costafreda

AMANIDA DE PEBROT AMB SALSA (recepta àrab)

Ingredients: mig quilo de pebrot verd, 2 tomates madures, 2 grans d'all, 2 cullerades soperes de julivert picat, 4 cullerades soperes d'oli, una cullerada petita de comí molt, una cullerada petita de pebre roig dolç, un got d'aigua o de brou, sal.

Preparació: Escalivarem els pebrots i les tomates al forn o al foc, i ho tallarem tot a trossets petits. En una paella amb oli (quan l'oli sigui calent) hi posarem primer els pebrots i les tomates, després hi afegirem els alls i el julivert tot ben trinxat i ho salarem. Ho deixarem sofregir tot junt uns dos minuts. Després hi afegirem el comí mòlt i el pebre roig i ho deixarem fregir un parell de minuts més. A continuació hi afegirem el got d'aigua o de brou, ho remenarem i ho deixarem coure 5 minuts més. Aquesta amanida la podem servir en plats de postres.

CARN DE PORC FREGIDA (recepta cubana)

Ingredients: 3/4 de quilo de carn de porc, 4 cullerades de llard i sal. 4 plàtans verds, arròs blanc prèviament cuit, una tassa d'aigua.

Preparació: Tallarem la carn a trossos i la salarem. La posarem a fregir, en una paella amb el llard. Un cop fregida hi afegirem una tassa d'aigua perquè s'amoroseixi i sigui més saborosa. Un cop fregida la posarem en una safata. Amb el mateix greix que haurà quedat a la paella hi posarem els plàtans verds tallats a rodanxes a coure. Quan ja estiguin fregits els incorporarem sobre els talls de carn, Servirem la carn juntament amb l'arròs blanc.

HUÉMIMU N'SONUSI (salsa amb peix fresc. És una recepta de Benín)

Ingredients: 4 carpes (podeu canviar les carpes per un altre peix), 8 tomates grosses i madures, 6 bitxos africans frescos (3 de verds i 3 de rojos), 3 grans d'all, na cullerada petita de gamba fumada molta, pebre africà, una ceba petita, 2 grams de comí, 3 grams de rizoma de gingebre, oli de cacauet i sal.

Preparació: Reservarem tres bitxos. Picarem tots els condiments per separat. Netejarem els peixos i els hi traurem les escates, un cop nets els assaonarem amb sal i una mica d'all, pebre i gingebre triturats.

Posarem una cassola al foc amb una mica d'oli i deixarem que s'escalfi una mica abans de posar-hi la tomata, la qual deixarem coure uns 4 minuts, després hi posarem els bitxos, la ceba, el pebre, el gingebre, el comí i, finalment, la gamba molta. Ho deixarem coure bé i, tot seguit, hi incorporarem 4 gots d'aigua. Ho deixarem coure uns 8 minuts més amb la cassola tapada. A continuació hi afegirem el peix i els tres bitxos reservats i ho deixarem coure uns 6 minuts més abans d'apagar el foc. Ho servirem amb arròs blanc.

TXUTNI VERD AMB COCO (recepta de l'Índia)

Ingredients: 2 grapats generoses de fulles de corriandre, una cullerada de fulles de menta, 2 cullerades de coco fresc ratllat, 2 bitxos verds, un gra d'all, mitja cullerada de gingebre fresc ratllat, un pessic de comí en pols. Mitja cullerada de sucre, 3 culleradetes de suc de llima i sal.

Preparació: Barrejarem i batrem tots els ingredients (menys el suc de llima) fins a aconseguir una consistència cremosa. Ho posarem en un recipient, hi afegirem el suc de llima i ho remenarem bé. Aquest txutni verd és un bon acompanyament per a qualsevol curri amb base de coco.

Arriba l'estiu i per als pares i fills ja tenim aquí el gran canvi: les vacances escolars. S'inicia aquell període de l'any en què ens disposem a passar més estones amb els nostres fills i filles ja que disposem de més temps per fer-ho. Comença l'època en què en principi tothom ha de carregar les piles per al proper curs.

En aquest període cal tornar a organitzar-nos i canviar hàbits, rutines, organització del temps, ... I per molts pares i mares la gran pregunta: com ens ho fem? Com aconseguim conciliar les vacances de la mainada amb el nostre horari laboral? Com reestructurem el temps?

Les possibles solucions passen per tot tipus de muntatges prenent un protagonisme principal la disponibilitat de famíliars o altres que ens puguin ajudar. En aquesta època els cops de mà es fan molt necessaris. Des d'aquí un reconeixement a la tasca de padrins i padrines, sense l'ajut dels quals en molts casos es faria encara més complicat de passar aquesta època. L'AMPA ofereix la possibilitat que els vostres fills i filles puguin gaudir de l'ESPLAI D'ESTIU. S'hi realitzaran una sèrie d'activitats diverses: jocs, tallers, i altres entreteniments per tal que puguin divertir-se, alhora que aprenen.

L'esplai es realitza entre els dies 20 de juny i 29 d'agost entre l'escola i l'àrea de pícnic de les piscines. Es fan 5 torns de 2 setmanes cada un, en horari de 8:30 a 13:00 h.

Durant el mes de juliol l'AMPA organitza els CURSETS DE NATACIÓ que es realitzen entre el 7 i el 26 de juliol al recinte de les

piscines municipals. Per facilitar l'accés a aquests cursets, en aquestes dates l'esplai d'estiu es realitza a l'àrea de pícnic de les piscines.

El dia 14 de juny s'ha fet la FESTA FINAL DEL CURS 2007-08. Tots els familiars i amics han pogut veure una petita exhibició dels diferents grups d'activitats extraescolars que han realitzat durant l'any els nostres fills i filles: SARDANES, SALSA GYM, BALL

MODERN i PATINATGE. En acabar l'exhibició es va servir un pisolabis per a tots els assistents.

L'AMPA ha pogut aconseguir una subvenció per a l'organització d'activitats extraescolars. L'ha concedit el Departament d'Educació de la Generalitat i ha estat gestionat a través de l'Ajuntament. Això ha fet que les activitats extraescolars realitzades durant el mes de maig han estat gratuïtes per a tots els associats.

Finalment dir-vos que a la nostra escola, si no

passa res, el proper curs S'INICIA LA SISENA HORA, i es farà amb l'horari de 9 a 13 i de 15 a 17 (s'allarga una hora al migdia). La sisena hora la faran els alumnes de primària (de 1er fins a 6è) però no els de infantil (P-3, P-4 i P5).

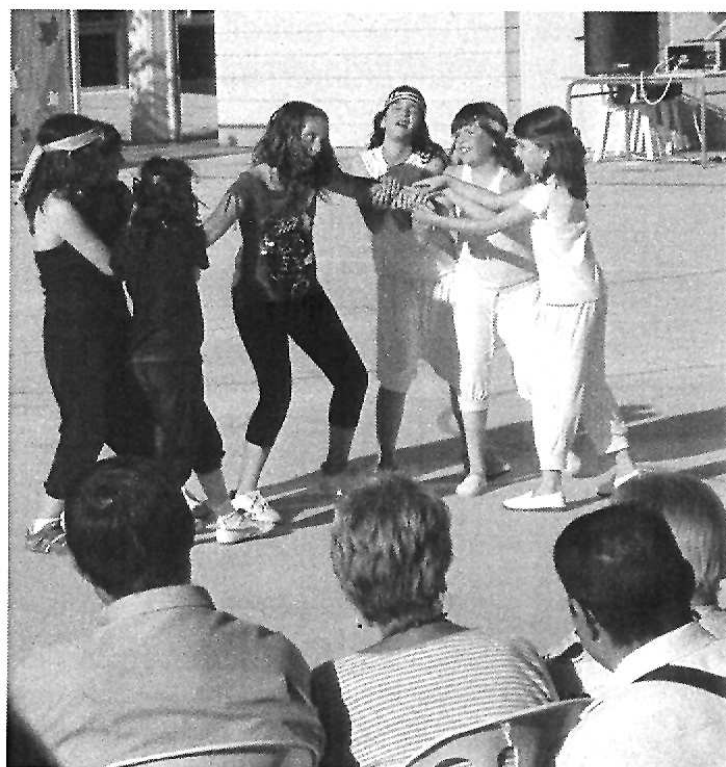
Aquest canvi fa que calgui reorganitzar tots els serveis que ofereix l'AMPA al migdia per als seus associats. No es podran fer activitats extraescolars al migdia i caldrà adaptar el servei de menjador a les noves circumstàncies.

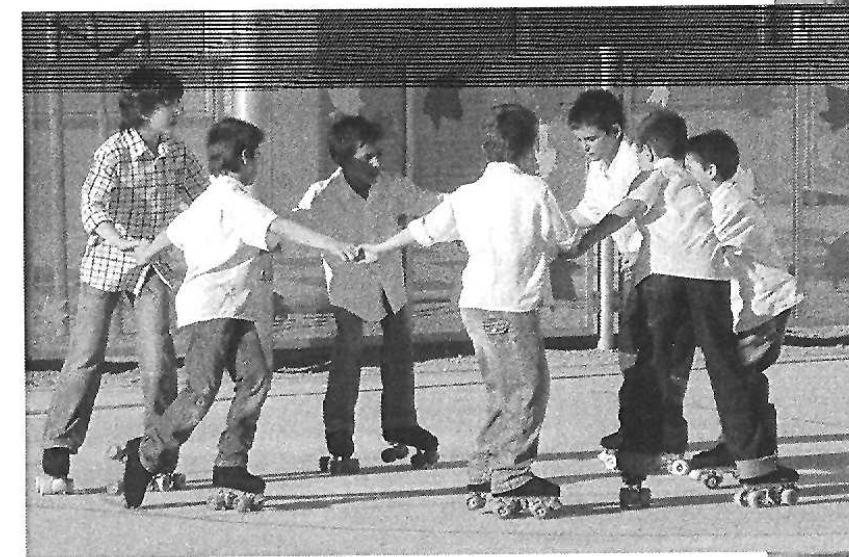
L'AMPA desitja a tota la comunitat educativa que passeu un bon estiu i que gaudiu moltíssim aquest període de vacances escolars.

IMATGES DE LA FESTA DE FINAL DEL CURS 2007-08

CRÒNIQUES DE L'EQUIP AMATEUR DEL *Felip Solé* C. F. ARTESA DE LLEIDA

Diumenge, 9 de desembre de 2007. Camp municipal d'Artesa de Lleida.

Artesa de Lleida 0 - Pardinyes 0

Alineacions:

Artesa de Lleida:

Badia, Prieto, Saiz, Solé, Terés, Mora, Olomí, Moreno, Gómez, Prieto i Garcia.

Pardinyes:

Carlos, Salva, Costa, Pere, (Avelino), Deco (David), Alvaro, Ariza, Aitor, Toni, Miquel (Andrés) i Albert.

Gols:

Crònica del partit:

L'Artesa de Lleida no va estar capaç de materialitzar les nombroses ocasions que va tenir durant el partit i es van escapar dos punts.

Diumenge, 16 de desembre de 2007. Camp municipal de la Granja d'Escarp.

Granja d'Escarp 1- Artesa de Lleida 3

Alineacions:

Granja d'Escarp:

Sáez, Teixidó, Pérez, Agustí, casals, Carlos, del moral, Rubiella, Ramon, Xavier i Vivancos (Valero).

Artesa de Lleida:

Badia, Willy, Albert, Joel, Carlos (Bombero), Vidal, Toni, Ramon, Horra, Rossi i Sergio (Dani).

Gols:

0-1 Horra, 0-2 Horra, 1-2 Casals, 1-3 Toni.

Crònica del partit:

Partit molt seriós de l'Artesa de Lleida en un camp molt complicat com és el de la Granja on la pressió del nombrós públic i l'estat del terreny de joc fan molt difícil endur-se els punt cap a casa.

Diumenge 23 de desembre de 2007. Camp municipal d'Artesa de Lleida.

Artesa de Lleida 4 - PB Alcarràs 1

Alineacions:

Artesa de Lleida:

David, Willy, Joel, Felip, Rossi, Carlitos (Velasco), Albert, Toni

(Josep), Horra (Sergi), Jesús (Oriol) i Ramonet.

Pb Alcarràs:

Comelles, Lara, Dolcet, Cristo, Parra, Porta, Miarnau, Martos (Cava), Aparici, Rius i Bravo.

Gols:

0-1 Horra, 2-0 Jesús, 3-0 Toni, 3-1 Bravo, 4-1 Felip

Crònica del partit:

Partit guanyat amb autoritat d'un Artesa de Lleida que cada cop té les coses més clares dins del terreny de joc.

Diumenge 13 de gener de 2008. Camp municipal d'Artesa de Lleida.

Artesa de Lleida 3- Gardeny 1

Alineacions:

Artesa de Lleida:

Badia, Prieto, Sáez, Felip, Terés, Vidal (Carlos), Rossi (Prieto), Albert O., Garcia (Velasco), Gómez i Besora.

Gardeny:

Roberto, Edu, Adrià (Curcó), Pere, Gerard (Carmen), Guillem, Lozano, Ricky, Rufau i Albert (Morell)

Gols:

1-0 Albert O., 2-0 Felip, 3-0 Carlos, 3-1 Rufau

Crònica del partit:

Partit de lluita per les posicions d'ascens de categoria contra un gardeny que cada cop s'atansa més a la zona alta de la taula. Novament partit molt seriós i amb bon joc per part dels dos equips, al final va espatllar la tarda les nombroses protestes dels jugadors i els aficionats visitants a l'àrbitre.

Diumenge, 20 de gener de 2008. Camp Municipal EFAC B.

EFAC B 0 - Artesa de Lleida 2

Alineacions:

EFAC B:

Martínez, Rull, Molina, Villar, Raño, Garcia, Monfort, Casanyé, Mayos, Ribelles i Romero.

Artesa de Lleida:

Badia, Rossi, Willy, Dani, Carlos, Albert, Vidal, Toni, Felip, Sergio i Horra.

Gols:

0-1 Vidal, 0-2 Sergio

Crònica del partit:

Quarta victòria consecutiva, la víctima va ser l'Almacelles, gràcies a Sergio que va marcar els dos gols.

Diumenge, 27 de gener de 2008. Camp municipal Magraners B.

Magraners b 3 – Artesa de Lleida 3

Alineacions:

Magraners b:

Roberto, Óscar, Pulido, Mora, Ricard, Abel, Curcó, Franch, Brufau (Montserrat), Culla (Berni) i Morell (Juan).

Artesa de Lleida:

David, Willy, Joel, Felip, Rossi, Carlitos (Velasco), Albert, Toni (Josep), Horra (Sergi), Jesús (Oriol) i Ramonet.

Gols:

0-1 Horra, 0-2 Sergio, 0-3 Sergio, 1-3 Culla, 2-3 Juan, 3-3 Brufau

Crònica del partit:

L'àrbitre va destrossar l'Artesa de Lleida. Després d'anar guanyant per 0 gols a 3, va acabar cedint un empat, després de quedar-se amb 9 jugadors. Horra i Sergio amb dos gols, van impedir a l'àrbitre que l'Artesa de Lleida acabés perdent el partit.

Diumenge, 3 de febrer de 2008. Camp municipal Artesa de Lleida.

Artesa de Lleida 1 – Arbeca 1

Alineacions:

Artesa de Lleida:

Badia, Rossi, Willy (Jesús), Carlos (Terés), Felip, Sergio, Maikel (Dani), Toni, Joel (Gerard), Porra i Ramonet.

Arbeca:

Espona, Culleré, Bertran (Baldomà), Zamora (Quintana), Perelló, Recasens Claret, Pérez (López), Cases, Olivares i Pocurull.

Gols:

0-1 Zamora, 1-1 Sergio

Crònica del partit:

Empat *in extremis* de l'Artesa de Lleida contra l'Arbeca. Sergio al minut 90 ha fet el gol de l'empat en un mal partit dels locals.

Diumenge, 10 de febrer de 2008. Camp municipal Sudanell.

Sudanell 1 - Artesa de Lleida 2

Alineacions:

Sudanell:

Oró I, Oró II, Minguell, Martin, Pons, Olives, Ratés, Aranda, Orobitg, Torrelles i Rocamora (Suarez).

Artesa de Lleida:

Badia, Terés, Prieto, Solé, Ayora, Moreno (Olomí), Prieto, Besora (Gómez) (Mor), Garcia i Horra.

Gols:

0-1 Prieto, 1-1 Orobitg, 1-2 Moreno(p).

Crònica del partit:

L'Artesa de Lleida va millorar el joc a la segona part i s'endugué els tres punts de Sudanell, tot i acabar el partit amb 8 jugadors.

Diumenge 17 de febrer de 2008. Camp municipal d'Artesa de Lleida.

Artesa de Lleida 4 – Torres de Segre 1

Alineacions:

Artesa de Lleida:

Badia, Rossi, Willy, Dani, Carlos, Albert, Jesús, Toni, Felip, Sergio i Gerard Gómez.

Torres de Segre:

Torres de Segre: Navil, Castel, Fuentes, Ricard,

Marc, Robert, Quintana, Lluves, Rojo, Dani, Lozano.

Gols:

1-0 Sergio, 2-0 Felip, 3-0 Jesús, 3-1 Dani, 4-1 Gerard Gómez

Crònica del partit:

L'Artesa de Lleida va sumar els tres punts a casa enfront el Torres de Segre. Sergio, Felip, Jesús i Gerard Gómez van fer els gols, resultat final 4 a 1.

Diumenge, 24 de febrer de 2008. Camp municipal d'Alguaire.

Alguaire 2 – Artesa de Lleida 0

Alineacions:

Alguaire:

Xavier, Ildefonso (Albert), Ramon, Sebas, Daniel, Lluís (Jordi), Mamadou (Marc), Fausto, Antoni, Miguel i Ivan (Raül)

Artesa de Lleida:

badia, Terés, Prieto, Solé, Ayora, Moreno (Olomí), Prieto, Besora, Garcia, Horra i Gómez.

Gols:

1-0 Ivan, 2-0 Mamadou

Crònica del partit:

Inesperada derrota de l'Artesa de Lleida al camp del penúltim, l'Alguaire. Va perdut per 2 gols a 0, jugant 45 minuts amb un jugador menys.

Diumenge 2 de març de 2008. Camp municipal Artesa de Lleida.

Artesa de Lleida 10- Equasport 1

Alineacions:

Artesa de Lleida:

Badia, Willy, Jesús, Carlos, Terés, Felip, Horra (Lluís), Gerard G., Toni, Francesc i Ramon.

Equasport:

Pena, Hebaby, Dupan, Braulio, Gómez, Rojas, Sañez (Suarez), Velasco, Didier (Reyes), Rodríguez, Escobar

Gols:

1-0 Carlos, 2-0 Carlos, 3-0 felip, 4-0 Carlos, 5-0 Felip, 6-0 Gerard G., 7-0 Gerard H., 8-0 Toni, 9-0 Toni, 9-1 Rodríguez, 10-1 Jesús

Crònica del partit:

L'Artesa de Lleida s'exhibeix davant la seva afició apallissant a l'Equasport per 10 gols a 1. Gols de Carlos (3), Felip (2), Gerard G., Gerard H., Toni (2) i Jesús .

Diumenge, 9 de març de 2008. Camp municipal de la Granadella.

Granadella 1 – Artesa de Lleida 5

Alineacions:

Granadella:

Khalid, Eugen, Segna, Mora, Deacu, Mora II, Vindrel, Pinyol, Osmane, Jbary i Amorós.

Artesa de Lleida:

Badia, Willy, Bombero, Joel, Felip, Carlos, Sergio, Toni, Ramon, Jesús i Horra.

Gols:

1-0 Jbary, 1-2 Ramon, 1-3 Toni, 1-4 Bombero, 1-5 Carlos

Crònica del partit:

Victòria a La Granadella per 1 gol a 5. Una gran segona part de l'Artesa de Lleida, ha provocat la golejada. Ramon (2), Toni, Bombero i Carlos, els golejadors.

Diumenge, 16 de març de 2008. Camp municipal d'Artesa de Lleida.

Artesa de Lleida 4 – Alcoletge 1

Alineacions:

Artesa de Lleida:

Badia, Terés, Prieto, Solé, Ayora, Moreno (Olomí), Prieto, Besora (Gómez) (Mor), Garcia i Horra.

Alcoletge:

Jorge, Daniel (Eduard), Ramon (Miguel), Joan, Oriol, Souma, Raül, Gerard, Donzo, Adrian, Jaume (Conde), Camara.

Gols:

1-0 Ramon, 1-1 Adrian, 2-1 Ramon, 3-1 Toni, 4-1 Felip

Crònica del partit:

Gran partit de l'Artesa de Lleida a casa derrotant al líder per 4 gols a 1, que va disposar de nombroses ocasions durant el partit. Per part de l'Artesa els gols van estar obra de Ramon (2), Toni i Felip.

Diumenge 30 de març de 2008. Camp municipal d'Artesa de Lleida.

Alcoletge 2 – Artesa de Lleida 2

Alineacions:

Alcoletge:

Jorge, Ramon, Donzo, Joan, Oriol, Gerard, Souma, Raül, Octavi (Reyes), Adrià i Jaume (Ivan).

Artesa de Lleida:

Badia, Prieto, Saiz (Rossi), Terés, Solé, Ayora (Olomí), Prieto, Moreno (Velasco), Besora (Vidal), Garcia i Horra.

Gols:

1-0 Raül, 1-1 Horra (p), 1-2 Garcia, 2-2 Raül (p)

Crònica del partit:

L'Alcoletge i l'Artesa empaten a 2 gols en un partit molt igualat, tot i que l'Artesa va poder fer el gol de la victòria en els minuts finals del partit. Ramon de penal i Jesús van fer els gols.

Diumenge, 06 d'abril de 2008. Camp municipal Artesa de Lleida.

Juncosa 1 – Artesa de Lleida 5

Alineacions:

Juncosa:

Mateu, font, Guiu, Valdivia, Guiu II, Gil Farré, Florensa, Cabrera, Puig i Ribes II.

Artesa de Lleida:

Badia, Willy, Rossi, Joel, Felip, Carlos, Sergio, Toni, Ramon, Jesús i Horra.

Gols:

1-0 Ramon, 1-1 Farré, 2-1 Ramon (p), 3-1 Carlos, 4-1 Carlos, 5-1 Rossi.

Crònica del partit:

L'Artesa guanya un partit que no es va decidir fins l'última meitat de la segona part. Ramon (2) un d'ells de penal, Carlos (2) i Rossi deixen el resultat en 5 gols a 1.

Diumenge, 13 d'abril de 2008. Camp municipal del Puigverd.

Puigverd 1 – Artesa de Lleida 2

Alineacions:

Puigverd:

Calleja, Méndez I, Tena, Méndez II (Valentin), Cebrià, Ramon, Carpi, Culleré, Cristi, Omar, Alí (Alexandru).

Artesa de Lleida:

Badia, Velasco (Olomí), Sáinz (Dessi), Terés (Guitart), Felip, Carlos, Prieto, Moreno, Besora, Garcia (Romero) i Gerard (Vidal).

Gols:

1-0 Carpi, 1-1 Besora, 1-2 Besora (p).

Crònica del partit:

Futbol pràctic de l'Artesa de Lleida per vèncer el derbi a Puigverd. Va disfrutar d'ocasions durant el partit per no haver de patir, finalment 1 a 2, amb gols de Ramon de penal i Horra.

Diumenge, 20 d'abril de 2008. Camp municipal de Les.

Les 2 – Artesa de Lleida 3

Alineacions:

Les:

Carrasco, Willy, Pau, Quique, Marcos, Rodés, Igor, Aïmar, Eloi, Hèctor i Geremi.

Artesa de Lleida:

Badia, Prieto, Rossi, Terés, Felip, Carlos, Xavier, Moreno, Dani, Joel i Sergio.

Gols:

1-0 Geremi, 2-0 Eloi, 2-1 Moreno, 2-2 Gerard, 2-3 Joel.

Crònica del partit:

Gran remuntada de l'Artesa de Lleida. Després d'anar perdent per 2 a 0, l'equip va remuntar en els instants finals, fins aconseguir el 2 a 3l. El Les va donar la cara en tot moment, però va perdre els nervis injustificadament en els instants finals i van deixar l'equip amb només 9 jugadors. .

Diumenge, 27 d'abril de 2008. Camp municipal de Pardinyes.

Pardinyes 1 – Artesa de Lleida 3

Alineacions:

Pardinyes:

Hèctor, Carlos, Dani (Fuster), Roure, Andrés (Valery), Faye, Luís (Berenguer), Manel, Salva, Pere i Álvaro (Ignasi).

Artesa de Lleida:

Badia, Prieto, Rossi (Guitart), Joel, Ayora, Prieto, Vidal (Gómez), Moreno, Solé, Garcia (Joel) i Gerard (Besora).

Gols:

0-1 Rossi, 0-2 Gerard, 1-2 Ignasi, 1-3 Guitart.

Crònica del partit:

Victòria molt important de l'Artesa de Lleida a Pardinyes, que va disposar de moltes ocasions de gol durant el partit i finalment es va endur els tres punts. Els gols de Felip, Horra i Dani.

Diumenge, 4 de maig de 2008. Camp municipal d'Artesa de Lleida.

Artesa de Lleida 2 – la Granja d'Escarp 1

Alineacions:

Artesa de Lleida:

Badia, Willy, Albert, Joel, Carlos, Felip, Vidal, Toni, Ramon, Horra i Sergio.

La Granja d'Escarp:

Sáez, Teixidó, Pérez, Agustí, Casals, Carlos, Del Moral, Rubiella, Ramon, Xavier i Vivancos.

Gols:

0-1 Felip, 1-1 Teixidó, 2-1 Ramon.

Crònica del partit:

Cinquena victòria consecutiva, que apropava a l'equip de l'ascens. La Granja d'Escarp va anar descaradament a per l'empat i quasi ho aconsegueix. Un penal transformat per Ramon, a cinc minuts del final va donar la victòria a l'Artesa. L'altre gol de l'equip el va fer Felip.

Diumenge, 11 de maig de 2008. Camp municipal d'Alcarràs.

Pb Alcarràs 1 – Artesa de Lleida 1

Alineacions:

Pb Alcarràs:

Jesús, Ivan, Dolcet, Manresa, Edu (Mir), Aris, Sergi (Berenguer), Rivero (Andreu), Rius (Sergio), Gilart i Juan.

Artesa de Lleida:

Pérez, Bricio I, Roni, Tedi, Solé, Ayora (Odon), Vidal (Guitart), Romero (Garcés), Bricio II, Garcia (Cobra) i Besora.

Gols:

1-0 Juan, 1-1 Roni

Crònica del partit:

L'Artesa de Lleida empata a Alcarràs un partit que hauria guanyat si hagués transformat alguna de les nombroses ocasions que va tenir. Finalment, empat a 1, amb un gol de Rossi, que va tenir l'honor de fer el gol número 100 de l'Artesa a la Lliga.

Diumenge, 18 de maig de 2008. Camp municipal de Gardeny

Gardeny 0 – Artesa de Lleida 1

Alineacions:

Gardeny:

Montserrat, Òscar, Pere, Guillem, Lozano, Mora, Carmen, Abel, Fran, Brufau i Albert.

Artesa de Lleida:

Badia, Prieto, Sanz, Terés, Solé, Rossi, Vidal, Prieto, Gómez, Garcia, Besora.

Gols:

0-1 Besora.

Crònica del partit:

L'Artesa de Lleida necessitava un punt per aconseguir l'ascens al camp del rival directe, el Gardeny, però una bona segona part de l'equip, amb gol de Ramon, va servir per guanyar el transcendent partit per 0 a 1.

Diumenge, 25 de maig de 2008. Camp municipal d'Artesa de Lleida

Artesa de Lleida 2 – Efac B 1

Alineacions:

Artesa de Lleida:

Badia, Willy, Joel, Terés, Albert (Carlos), Toni (Rossi), Xavi (Nico), Sergio, Felip, Jesús (Maikel) i Ramon (Gerard).

Efac B:

Roman, Rull (Vela), Montealegre, Pujol, Domingo, Buil, Montfort, Morillo, Justribó, Montfort II i Osuna.

Gols:

0-1 Xavi, 1-1 Montfort II, 2-1 Sergio.

Crònica del partit:

Partit de tràmit entre Artesa de Lleida i Almacelles, 2 a 1 per l'Artesa amb gols de Vidal, (el seu primer gol i últim de la temporada) i Sergio.

Amb aquest partit es va acabar la lliga, la qual ha estat bona per l'Artesa de Lleida, ja que s'ha classificat en tercer lloc del grup XXI de Tercera Regional amb 78 punts, només s'ha vist superat per l'Alcoletge amb 89 punts i l'Alfès amb 83. L'Artesa de 34 partits jugats, n'ha guanyat 24, n'ha empatat 6 i n'ha perdut 4, s'han aconseguit 103 gols, essent el segon equip més golejador de la categoria, només superat per l'Alfès amb 106 gols. El pròxim any esperem que faci un bon paper a la Segona Regional. Des d'aquestes pàgines volem felicitar a l'Artesa de Lleida per l'ascens i per la bona campanya. Motes felicitats i endavant Artesa!

L'equip d'Artesa de Lleida de l'ascens a 2ª regional

SET ANYS FENT EL PALLASSO!!!

LA XARXA Grup Local d'Artesa de Lleida

El grup local Xarxa va sorgir l'any 2001 com una iniciativa des de l'AMPA del CEIP els Til·lers i l'any 2002 es va constituir com a grup dins la fundació Xarxa. Aquesta iniciativa ha rebut sempre el suport de l'Ajuntament d'Artesa per tal de potenciar la cultura dins del nostre poble. La Xarxa és una fundació privada sense ànim de lucre formada per un moviment de voluntaris d'arreu de Catalunya unit per organitzar espectacles per a nois i noies amb l'objectiu de promoure la formació de nous públics per a les arts escèniques i contribuir a la seva formació personal i cívica.

En aquest moment, prop de 1.000 persones col·laboren en la programació d'una temporada estable d'espectacles infantils que es duu a terme a més de 70 poblacions catalanes de 26 comarques. Aquests espectacles inclouen diverses manifestacions artístiques que van des del teatre gestual, titelles i animació fins a activitats relacionades amb la música, la dansa o el cinema, totes elles escollides tenint en compte el seu caràcter lúdic i alhora educatiu, i sempre en català.

Actualment, el circuit de La Xarxa ofereix cada temporada més de 700 funcions amb la participació de més de 90 companyies professionals, aconseguint una assistència anual de 250.000 espectadors.

Cada dia som més els que podem dir, amb molt d'orgull, que: *aquest any no me n'he perdut ni una*. Últimament fa molt goig veure la llar del poble que s'omple de petits i grans per poder veure la propera obra de *La Xarxa* a Artesa.

Perquè hi van nens, des que quasi caminen, fins a padrins d'avançada edat, i tots amb el cor ben jove, disposats a riure i passar una estona d'allò més bé.

És difícil avui dia poder gaudir d'obres de teatre de primer nivell a preus pràcticament insignificants segons les despeses d'avui dia, qui no s'ha gastat 1 euro en un cafè o en una cervesa??, doncs per menys de quatre cafès pots gaudir de CULTURA, i sense moure't del poble!!!....

Aquestes obres costen diners, és clar, i l'Ajuntament segueix ajudant en una línia d'apropar la CULTURA al poble i les rodalies, des d'aquestes ratlles volem encoratjar la gent que encara no ha provat de venir a veure una obra de teatre que vingui, ja que fins fa pocs anys si ho volia fer, havia d'anar a Lleida, a Barcelona o una vegada a l'any a veure la Passió de Cervera.

Fa quatre dies que encetàvem l'any amb el CORRENENS i ja em enfilat el final de curs, si més no amb dificultats. Els paletes, que sempre estan en gràcia de Déu (Gràcies a Déu quan vénen, però gràcies a Déu quan se'n van!!) han fet un altre pas en la millora de la llar del poble, començant l'enderroc i modernitzant l'escenari. Però ja veureu quin escenari!!!, segons ens han explicat, el disseny ha estat realitzat per un dels millors arquitectes en acústica i posada en escena, o sigui que prepareu-vos veïns d'Artesa....

Per tal de revifar la memòria, voldríem fer un petit repàs de les obres que nosaltres no ens

avió amb unes hostesses molt especials.

3) **ELS MÚSICS DE BREMEN** – Xip-Xap (11-11-07), mai no havíem vist els animals animats amb un cap que es posa i treu, fent de castellers i viatjant cap a Bremen, una visió molt encertada d'un conte conegut per tots.

4) **EL RACÓ DELS AVORRITS** – Pep López (2-12-08), una combinació espectacular de teatre real amb el digital, parlant amb un actor de la pel·lícula i el concurs interactiu entre els dos costats de la sala a veure qui guanya, i quines cançons en directe...

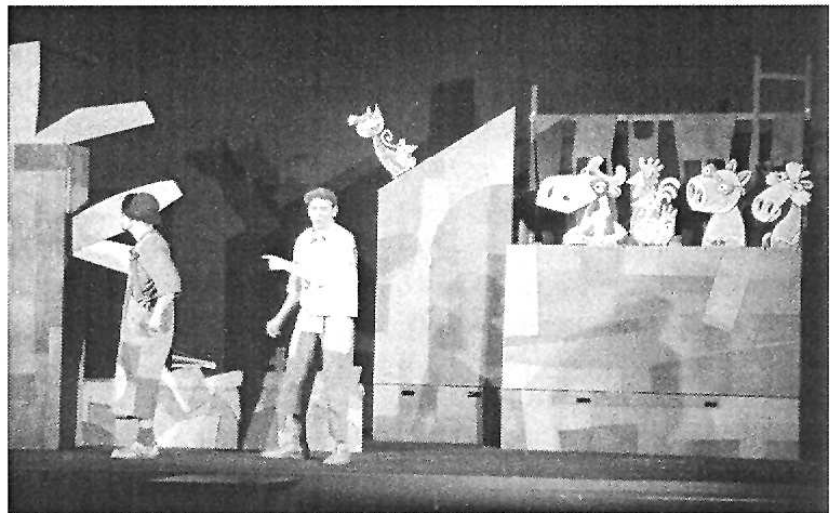
5) **EL REI QUE S'AVORRIA** – Rosa Fité (20-1-08), encara sento el rei dient "M'avorreixo!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!", i nosaltres anàvem gaudint dels contes que li anava explicant.

6) **LES MARAVELLES DE L'ORIENT** – Pa Sucat (24-2-08), ens van prometre acció, amor, desenganys, lluites,... i Déu ni do si ho van aconseguir, encara podem veure els esquelets

hem perdut, esperem així animar els qui aquest any no han vingut perquè no s'ho perdin l'any vinent que a més a més hi haurà nova acústica i nou escenari, però sobretot **NOVES OBRES DE TEATRE** que el Grup Local de *Xarxa* d'Artesa ja estem preparant:

1) **TALLER DE TITELLES MUSICALS** – Teia Moner (20-10-07), qui havia de dir que una titella pogués fer música, i al pati del col·legi, encetàvem el curs de *Xarxa* amb un taller on hi van participar tots els nens i nenes i familiars.

2) **BENVINGUTS A STROMBOLI** – Solfasirc (21-10-07), anem a l'aeroport i amb

dels pretendents de la princesa penjats al teatre cremats per l'alè del Drac.

7) **MAG MÀGIA** – Enric Magoo (16-3-08), encara ens té esglaiats la taula que volava o el truc de les sis cartes, en deixava dos i tornava a sortir-ne sis més.

Gaudiu amb ganes de les coses que tenim a l'abast i no us permeteu de perdre un tema tant important com **LA CULTURA**. La història ens demostra que un poble amb cultura és un poble viu i amb futur.

Anima't i porta els teus fills i filles al teatre és probable que aquells hàbits que es comencen de petits els continuïn de grans. Participa-hi.

CURS D'INFORMÀTICA PER A JUBILATS I JUBILADES

Ricard Cardet

Des de l'estiu passat un grup de jubilats i jubilades assisteixen al curs *Introducció a la informàtica per a jubilats amb programari lliure*, que se celebra al Telecentre. La majoria dels assistents no havien tocat mai un ordinador i com era un grup bastant homogeni, el curs s'ha anat adaptant a les seves capacitats, sense fixar-se una data d'acabament, les classes s'han anat celebrant de forma regular, excepte per festes i vacances, fins al mes de juny. El principal objectiu del curs vindria a ser l'alfabetització digital com a eina per accedir a les noves Tecnologies i així minimitzar la fractura digital.

Els continguts del curs són el següents:

El programari lliure.

Introducció al Sistema Operatiu Linux (que és, i relació amb el S.O. Windows...).

Introducció al processador de texts Writer

Navegació per Internet (Mozilla FireFox).

Cerques per Internet (Google).

El correu electrònic (Web Mail).

En un primer pas l'alumnat s'han hagut de familiaritzar amb eines com els processadors de texts, navegadors internet, correu electrònic, etc. Amb l'objectiu d'apropar les noves tecnologies

amb la cultura del poble, ens hem proposat la creació d'un àlbum de fotos digitalitzat i un vídeo que prèviament penjarem a internet.

El passat dimecres dia 18 de juny varem fer una passejada cultural pel poble tots els assistents a aquest curs d'informàtica, la qual ens explica Joan Curcó Ramis:

"Sortint del Tele-centre, vam enfilars direcció a la carretera d'Aspa, a mesura que anàvem caminant, els "oriünds" del poble anaven comentant sobre els diferents habitatges, uns molt antics i uns altres més recents, arribarem on està ubicat el dipòsit vell del poble, el qual està soterrat, ara hi

fan unes reformes perquè es pugui visitar l'interior. Ens dirigim al centre del poble per visitar el museu arqueològic situat es pot dir, sota l'ajuntament. Hem de reconèixer que és molt maco, interessant, molt ven distribuït i amb peses que són antiquíssimes. Hi fa una fresca que ja voldrien aconseguir molts acondicionadors d'aire.

Sortint del museu, vam dirigir-nos al barri de la Vileta, és la part més antiga

d'Artesa, i amb racons molts bonics, amb cases molt antigues fetes de pedra, n'ha de molt grans, a l'últim raconet, i amb unes cases amb plantes al carrer que en podríem anomenar bucòlic? És molt bonic caram! Enfilem la marxa cap a la part de poble situada a l'altre costat de la carretera de Lleida, vàrem fer una caminada pel que podríem anomenar "poble nou". Estan ubicades aquí les últimes vivendes que s'han construït, la majoria acabades i habitades; altres es van acabant de construir. Molt bonic.

I....caminant caminant vàrem fer cap a Les Cadolles, allí vàrem degustar un excel·lent sopar. Hem de destacar la distensió de tots els components de la passejada, ens ho vam passar la mar de bé, vàrem fer "salat".

L'ONZE DE SETEMBRE PER EXEMPLE

Adolf Costafreda

Sempre, quan arribem a l'11 de setembre i ens disposem a celebrar la festa nacional de Catalunya, hi ha algú que (presumint de ser un bon patriota) fa com si s'escandalitzés i diu: No sé per què els catalans celebrem (com a festa nacional) una derrota. Quan tots els països del món, celebren una o altra victòria. És clar, això és voler parlat per parlar, perquè tots saben de sobres que Catalunya no pot celebrar cap victòria mentre no siguem un estat sobirà. Quan això arribi, segur que la festa nacional serà el dia en que guanyarem el Plebiscit.

Per què es va escollir l'11 de setembre i no una altra data?. De fet, ningú en concret la va triar. Va ser el poble, els coneixedors de la història, els nostàlgics de les llibertats perdudes, els qui cercaven símbols per recuperar la nostra història... Durant Moltíssims anys i a tongades (segons els règims polítics que imperaven), la celebració de la diada va estar rigorosament prohibida. Potser per això, perquè aquesta data gairebé sempre s'havia commemorat en la clandestinitat, el sentiment del poble li va donar la categoria de festa nacional i, la Generalitat republicana, la va oficialitzar.

Tres quarts del mateix és el que va passar amb Els Segadors com a himne nacional.

Els Segadors, com tothom sap, és una cançó popular nascuda als vols de 1640, per narrar la Guerra dels Segadors, però, amb els segles, com passa amb la majoria de cançons populars, en va sorgir una munió de variants. La Generalitat republicana, el 1931, la va condensar en tres estrofes i amb la tornada de *Bon cop de falç defensors de la terra* perquè fos, oficialment, l'himne nacional, però la gent ja feia moltíssims anys que, amb una versió o altra, se l'havia feta seua i la cantava com a himne de Catalunya. Per parlar una mica més de l'11 de setembre, m'ha semblat bé manllevar de la Història de Catalunya de l'editorial Salvat (diferents autors), edició de 1998, aquests paràgrafs: *Fora de la ciutat* (de Barcelona a vigílies d'aquell 11 de setembre de 1714) 40.000

homes anaven tancant lentament el cercle; dins les muralles, prop de 5.500 es disposaven, encapçalats pel conseller en cap, Rafel Casanova, a complir la voluntat de les institucions de govern Catalunya, resistir fins a extrems inversemblants...

I així arribem a la dramàtica jornada de l'onze de setembre, en que s'esdevingué l'assalt definitiu. Vint mil homes es llançaven al damunt de les muralles, aprofitant les set bretxes que ja hi havia obertes. Es combatia aferrissadament als terraplens, als portals de la ciutat i als carrers. El conseller Casanova, que havia aparegut al baluard de Sant Pere enarborant la bandera de Santa Eulàlia, va ser ferit. Al cap de set hores de lluita la primera línia de defensa ja era en poder de l'enemic. Els assetjats s'apressaven a aixecar barricades a l'entrada dels carrers. Hom temia que cap al tard la fosca facilitaria el saqueig i l'extermini. Les deliberacions dels prohoms i consellers refugiats en una casa adjacent al portal de Sant Antoni no desembocaven en res. Llavors fou quan Villarroel, prenent tota la responsabilitat d'aquest greu pas, va enviar el coronel Ferrer amb l'ordre que toquessin capitulació.

Quan, anys després, el sentiment popular es va fer seua aquesta data per celebrar la festa nacional de Catalunya, no anava del tot desencaminat. El poble, diuen, no s'equivoca mai.

I ara deixeu-me que faci una reflexió en veu alta: Encara que la rendició va ser el dia 11, les tropes franco-castellanes no van entrar a la ciutat de Barcelona fins a l'endemà dia 12, o sigui que, el que hauríem de celebrar (o celebrem) no és la data de la capitulació, sinó el darrer dia o les darreres hores que Catalunya encara era sobirana. Sobirana per lluitar, sobirana per morir o, com és el cas, sobirana per capitular. I, això sí, que justifica una celebració.

L'EROSIÓ DE L'EUROPA SOCIAL

Laura Farran

Una de les preguntes de l'examen d'Història de la Selectivitat d'enguany, demanava explicar l'evolució de la conflictivitat social a Espanya en el primer terç del segle XX. De fet, és una pregunta bastant recurrent, donat que la formació i creixement del moviment obrer espanyol és un dels temes més apassionants de la història contemporània i l'estudi de la "qüestió social" un dels debats de moda a finals del segle XIX i principis del XX.

En el panorama de les reivindicacions obreres de principis del segle XX destacava sempre aconseguir la jornada laboral de 8 hores, en defensa de la premissa "*treballar menys hores per a treballar tots*". Així:

- El 15 de desembre de 1901, totes les societats obreres metal·lúrgiques de Catalunya iniciaren una vaga en defensa de la jornada laboral de 9 hores, com a mitjà per a donar feina a milers d'obrers que estaven a l'atur en aquesta indústria. La vaga va durar dos mesos, fins al 16 de febrer de 1902 i va acabar en fracàs, sense que els obrers aconseguissin cap de les seves demandes.

- A l'estiu de 1917, en un any molt conflictiu social i políticament, es produí l'anomenada vaga de 1917, on la durada de la jornada laboral era també una de les reivindicacions principals. La vaga va ser durament reprimida.

- Al febrer de 1919 esclatà la vaga de "la Canadenca". La Canadenca era una companyia elèctrica que subministrava, mitjançant la seva filial "Riegos y Fuerzas del Ebro", el 60 % de l'energia elèctrica de Catalunya. A principis de febrer de 1919, la companyia acomiadà vuit obrers, cosa que provocà la resposta solidària de tot el sindicat d'electricitat i deixà sense llum i energia la major part de Catalunya. La força dels vaguistes fou tan gran que el govern

es veié obligat a cedir i a negociar amb el comitè de vaga. Un dels acords més rellevants va ser la promesa de la implantació de la **jornada laboral de 8 hores**.

El camí per aconseguir millores socials i laborals va ser lent i difícil, però els obrers van anar aconseguint reformes socials i una qualitat de vida digna tant a través de la lluita sindical, com en les reformes aportades pels governs i pels partits d'esquerra que configurarien anys més tard en les dècades dels 60 i 70 el que s'anomena "*Estat del Benestar*".

Doncs bé, ara un projecte de la Unió Europea discutit al Consell de la Unió Europea del 9 de juny actual, relatiu a la revisió del temps de treball, pretén allargar la jornada laboral, trencat la norma de les 8 hores. Aquest projecte proposa que es pugui treballar fins a les 65 hores laborals, fent bo l'eslògan del president Sarkozy "*treballar més per a guanyar més*". No cal dir que els sindicats consideren aquesta iniciativa un retrocés sense precedent en la història de la humanitat i d'una profunda incoherència amb el discurs a favor de la salut en el treball i de la conciliació de la vida laboral i personal. Aquelles lluites obreres on la millora de les condicions laborals era bàsica i que suposaren una repressió brutal i indiscriminada del moviment obrer, però alhora anaven perfilant un Estat Social on augmentaven els consensos a favor de les reformes socials, sembla que estigui en fase de desmantellament.

Sembla com si estiguéssim assistint a la pèrdua del model social europeu on s'imposen les tesis ultraliberals i on aquella bandera de les 35 hores setmanals franceses passi a millor vida.

És curiós com en aquesta Europa del progrés i la modernitat estiguem perdent drets, però ja ho deia Marx. "*L'economia mou els fils de la història*".

”

Ja fa dies que volíem que l'alumnat de l'escola "Els Til·lers" d'Artesa visités els animalons ubicats a la protectora local. Ens ha fet molta il·lusió rebre'ls, però abans tres membres de l'Associació hem anat a les aules per a fer-los una xerrada sobre el tema. Ho havíem parlat amb el professorat a qui des d'aquestes planes agraïm l'interès que mostren d'educar l'alumnat en la sensibilitat i el respecte pel medi ambient en general i els animals en particular.

La xerrada col·loqui ha estat molt interessant i ens ha faltat temps per a respondre les preguntes i escoltar totes les anècdotes que ens han referit sobre els animals domèstics, gats i gossos.

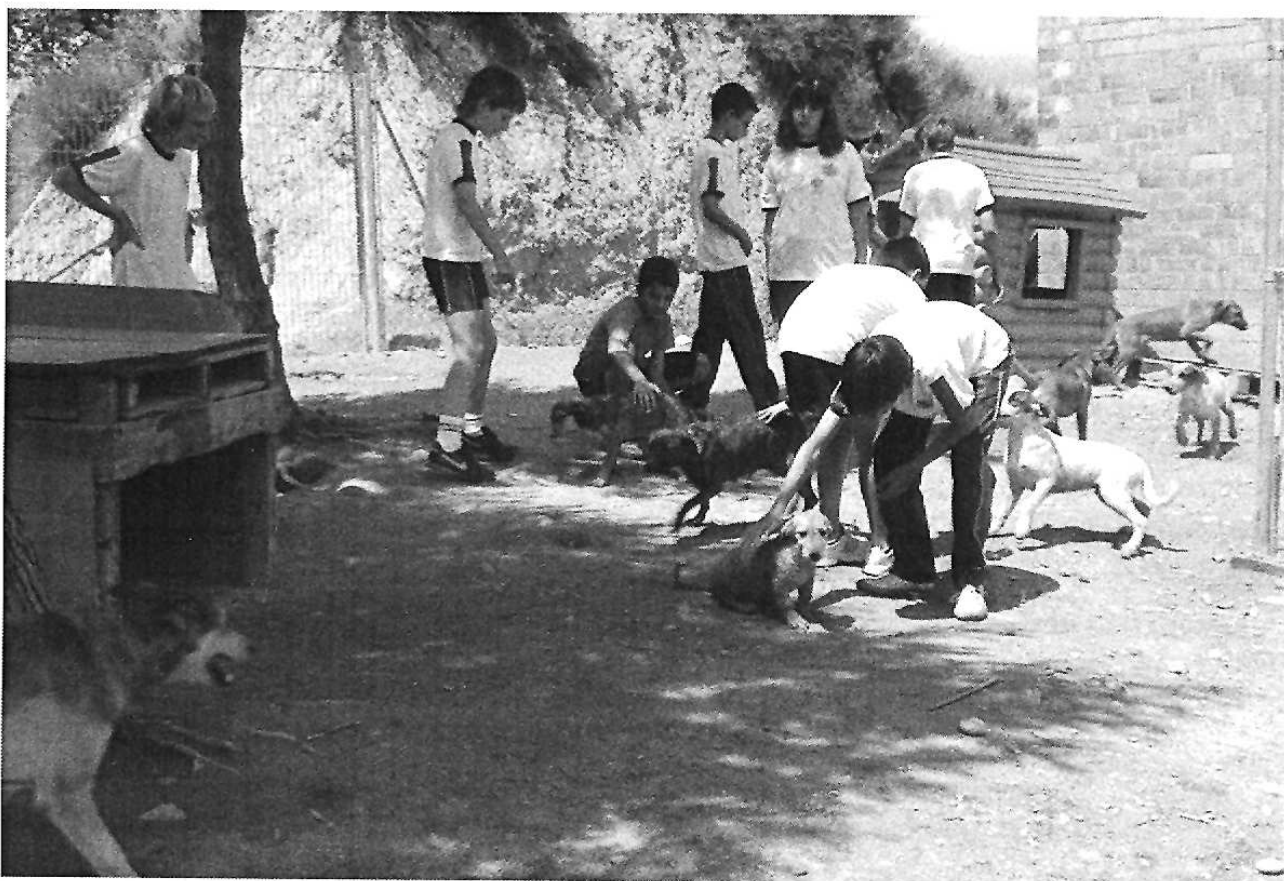
Hem començat per explicar-los els **inícis al 1988**, ara fa tot just vint anys quan durant l'alcaldia del Josep Drudis- vàrem arribar, amb el vistiplau de l'ajuntament, amb un acord amb la Lliga de Protecció d'Animals i Plantes del Segrià que per la

quantitat de 300 E. anuals, acollia tots els animals abandonats o perduts a la població. El primer any en van agafar uns 30. Vam anar continuant amb més o menys sort fins al moment actual en què complint la normativa vigent (art. 1.16) l'Ajuntament- conscient del tema- ha permès de disposar d'una protectora local, prèvia habilitació de l'escorxador municipal que estava en desús des de feia anys.

També els hem volgut fer entendre que un animal no és una joguina i que quan en tenim un en som responsables a tots els efectes: alimentació, higiene, veterinari, xip...i que si no ho podem fer bé, més val no tenir-ne cap. També hem parlat del **món dels animals** que com a éssers sensibles i intel·ligents es veuen afectats si els falten atencions i afecte.

De la **importància de l'educació** de l'animal per fer la convivència més agradable.

De la **necessitat que no criïn** perquè ja n'hi ha massa i que **cal usar diferents mitjans**,

entre ells l'esterilització, per evitar-ho.

També de **la labor de les protectores**, però que en cap cas una protectora no és un lloc per deixar-hi els animals que tenen amo ni les cries incontrolades dels seus animals.

Que no tots els animals de protectora estan abandonats sinó que també n'hi ha de perduts perquè de vegades no es vigila prou i s'escapen o es deixen pel carrer exposats a molts perills a part de molestar els veïns.

Quines poden ser les **causes dels abandonaments**? Aquí han anat desgranant les actuacions que- per falta de prevenció- porten a l'abandonament. Idea del tot rebutjable i que mai no hauria de ser una alternativa vàlida si no podem fer-nos càrrec del nostre animal. Tots han convingut que si una persona no pot tenir -per causes justificades- el seu animal l'ha de cedir en adopció, és a dir s'ha de preocupar, donant veus, amb fotografies etc (el mateix que fa una protectora) de trobar una persona responsable que se'n faci càrrec. I ara que ve l'estiu- si anem de vacances- buscar algun familiar, veí o amic que el cuidi o deixar-lo en una residència fins a la tornada.

Que **un animal abandonat o perdut està exposat a mil perills** des de l'atropellament a la mort per inanició i per malalties.

Que les protectores no són el lloc ideal per als animals abandonats o perduts ja que sovint s'hi troben amuntegats i no sempre es poden cuidar com voldríem per falta d'espai i de temps, que també es poden barallar entre ells i fer-se mal, caure malalts etc.

El **lloc ideal és una família** que li doni la consideració d'ésser intel·ligent i sensible amb qui compartir estones agradables . Però si l'animal ha de passar moltes hores sol, també es pot trobar solucions com és la companyia d'un altre animal que sigui compatible, amb qui podrà jugar i entretenir-se mentre arriben els amos.

Les idees s'han anat succeint acompanyades de **fotografies exposades en un power point i de les intervencions dels escolars, totes molt interessant i lúcides.**

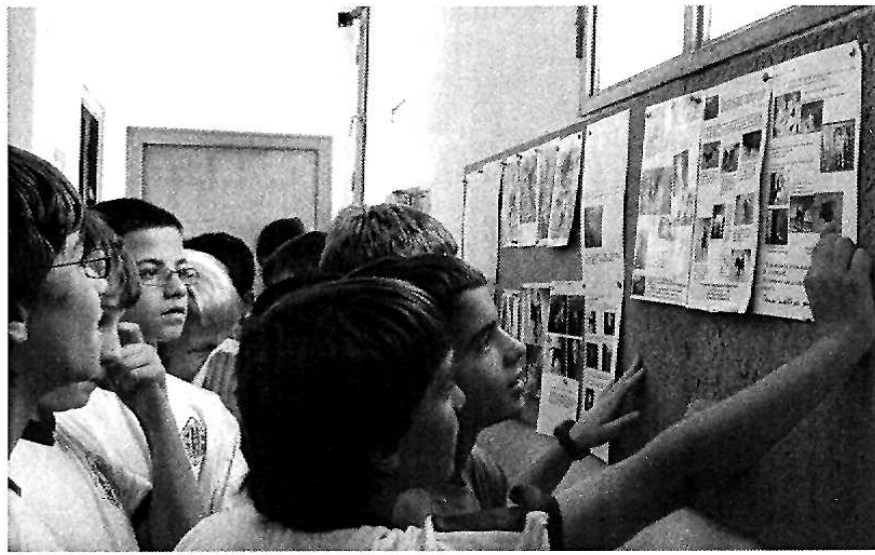
Finalment **hem visitat la protectora**. Han pogut veure els animals més grans i els cadells que ara tenen uns tres mesos. Han passat una estona al pati amb ells i uns i altres han gaudit força de la mútua companyia. Alguns

ens han demanat de visitar la protectora en un altre moment, cosa que és possible perquè, mentre netegem, s'estan al pati i els agrada que hi estigui algú per jugar-hi.

Finalment els hem agraït l'atenció i l'interès ja que

tots s'han portat molt i molt bé i els hem demanat que si volen narrar per escrit una experiència viscuda relacionada amb el món dels animals en forma de redacció, conte... fer un dibuix amb una frase il·lustrativa, els ho publicarem a les planes de la revista *La Femosa* o bé –aïllant frases interessants- al proper tríptic o calendari que editem.

Reiterem el nostre agraïment al profes-

sorat de l'escola *Els Til·lers* que una vegada més ha demostrat un remarcable interès per l'educació integral de l'alumnat en la qual el medi ambient i els animals també hi tenen cabuda, cosa que celebrem pel bé de tots.

"La moral de les persones i dels pobles es demostra segons el tracte que donen als seus animals" F. Nietzsche

LA FORTALESA PERDUDA (II)

Joan Ramon París Oró

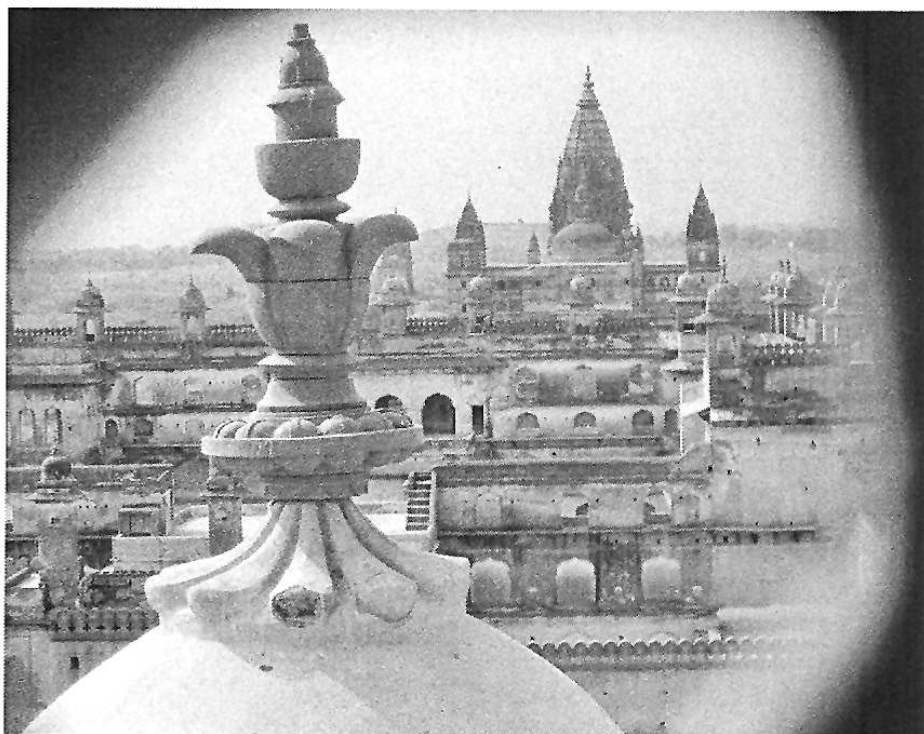
(continuació)

El recorregut fins a Orcha és just d'una hora en un d'aquells trens turístics quasi buits des del qual és possible observar les llunyanes terres ermes. Aquí he tornat a connectar de nou amb la ruta turística habitual que es fa per terra fins a arribar a la llunyana Benarés. D'aquesta manera es palpa en aquest petit poble la presència d'alguns motxillers o d'alguns autocars turístics que aprofiten per a aturar-se en aquell idíl·lic lloc ja de per si mateix molt freqüentat. No obstant això, es tracta d'un poble abarrotat de temples i palaus aglutinats en els marges d'un alegre rierol provinent dels pujols propers. No trigo ni un segon a pactar la compra d'una targeta de memòria fotogràfica que es ven en un minúscul quiosc i molt menys a allotjar-me en un petit hotel anomenat *alba*, famós per les seves habitacions amb vistes.

Em trobo en plena terra dels famosos massatges ayurbèdics, relativament cars en relació al nivell de vida del lloc. No importa, l'estipendi (18 euros per dues hores) val la pena ja que es tracta d'un tipus de massatges terapèutics emmarcats en la més rànica tradició oriental. En realitat es tracta d'una recerca d'equilibri entre el cos i la ment que conformen una unitat indissoluble. Es creu que tot és interdependent i el sorgiment de les malalties és degut als mals hàbits (físics) o bé a les contínues obsessions que turmenten l'ésser humà (ment) Amb la finalitat de frenar aquests desequilibris, l'activació dels xacres (cabals d'energia) amb l'ajuda d'ungüents d'herbes exòtiques resulta poc menys que reconfortant. Esperant l'anhelat equilibri, tanco els ulls i em vénen a la memòria les meves primeres impressions so-

bre els palaus encantats recentment visitats. La sensació *de recerca* que posseïm s'acreix a mesura que transcorres per estrets passadissos, escales de cargol, salts per torretes dintre de la més rànica tradició mongol. El món dins d'un laberint en el qual l'individu es troba a mercè del que li ofereixi el destí, d'un lloc desconegut en el qual l'habitació real presenta encara exquisits gravats de paons reials, grulles i altres animals mitològics pul·lulant pel jardí de l'edèn.

Edificis colossals que rivalitzen en monumentalitat: el palau del fill situat enfront de l'erigit pel pare en ple segle XII, un veritable luxe al temps de la nostra esquilmada època medieval. Al pati, al costat de l'estany, consulto la guia: apogeu com si fos un antic regne de Taifes per a passar a desaparèixer a les mans de les satrapies veïnes amb l'estancament de les rutes comercials. Abandó d'un lloc que en la seva època va voler rivalitzar amb el més privilegiat món hereu de Tamerlan i l'Àsia Central. Ara s'escampen diminuts palauets que s'uneixen a través d'un camí empedrat que recorda el camí de Santiago, espargint-se al

Orcha. Vista dels palaus

llarg dels marges riberencs. Són només restes d'edificis que utilitzen com a corral improvisat per la qual cosa és habitual veure les cabres pasturar transitant per columnates, tractors vells i en desús situats en el que foren espectaculars façanes, roba estesa entre les arcades centenàries de toves. Les labors de restauració es realitzen sense pausa, però sense cap pressa, allí les dones representen la força de càrrega per falta de màquines, realitzen quilomètriques cues transportant a sobre dels caps grans blocs de pedres. I aquí per qualsevol cosa parlem de sobreexplotació?, el curiós és que les transporten sense perdre el seu semblant rialler de qui expressa una actitud de ferma acceptació del que els preveu la vida.

Situat enfront d'un bell pont, construït en èpoques remotes, s'alça un arbre centenari en el qual es destaca les blanquinoses arrels que corren com egrègies venes per tot el seu tronc. A l'empara del seu frondós fullatge contemplo el capvespre mentre sento que aquell és un lloc perfecte per a meditar, al mateix temps que t'extasies per la seva enorme bellesa.

Ahhhhh, un crit interromp els pensaments en sentir un intens dolor a la planta del peu. El musculós massatgista que sembla sortit del gimnàs somriu, en fi cal aguantar l'inimaginable ja que falta poc perquè acabi la suposada sessió de *tranquil·litat* de cos i esperit. El servei en aquest país és d'una rapidesa inusitada i quan acomiadem el noi musculós ja tinc esperant l'amable recepcionista de retallat bigoti, estil Robert Taylor, per a oferir-me un sopar que promet ser inoblidable. En tot just uns instants m'acomodo en una terrassa que permet gaudir de tots els ingredients d'una vetllada romàntica. La llum de les veles tot just deixa albirar la propera cúpula daurada del veí temple *siĵ*, mentre una suau brisa procedent de la propera arbreda serveix d'acurat concert per a observar les estrelles. Duc pocs dies en aquest país, però a pesar de trobar-me en un lloc suposadament turístic m'assec tan lluny del frenesí occidental com tan prop d'un suposat retorn cap al món rural. Sopant pausadament en una nit estelada sota la llum de la lluna, sense quasi pressa perdo el temps observant la vida quotidiana que es desenvolupa per sota dels meus adolorits peus.

No vull perdre'm el passeig de 3 Km. per a arribar al monestir que des de dalt del turó domina tot el poble. La major part dels turistes realitzen el trajecte amb cotxes privats, però per a mi és molt millor fer-lo a peu, així tindrè l'oportunitat de palpar de primera mà la vida del lloc. El matí es presenta radiant, així que protegit per un capell començo a caminar per una llarga carretera en la qual impacta veure les construccions típiques hindús. Són cases emblanquinades amb enormes patis interiors que ens descriuen el tipus de família dels seus moradors. Es tracta, sense cap dubte, d'una distribució comunitària, adaptada a un tipus de família extensa en què la nombrosa parentela s'agrupa per a afrontar les dures condicions de la vida agrícola. Per a entendre aquest microcosmos de cultura no hi ha més que visionar la que està considerada una de les millors pel·lícules de la història del cinema. La trilogia *el món d'Apu* es converteix en mans de Ray en la manera més fàcil per a entendre una mentalitat índia marcada pel drama humà de viure constantment en l'estret límit que separa l'opaca vida i la mort alliberadora.

Sortejo per estrets carrerons amb inscripcions negres pintades en les parets de suaus tons blavosos, vells vestigis utilitzats com a magatzem per a tot, senzills tenderers on és possible vendre qualsevol cosa a un preu raonable, representa tot un luxe per als sentits i transforma el passeig en un viatge al·legòric al cor de les més pures essències del país. Arribo, fins al camí empedrat que condueix al monestir i que recorda les velles estructures romàniques del nostre nord-oest peninsular. En un interior en mal estat, es realitza una restauració d'uns frescos que al·ludeixen a la història del Mahabarata: el llibre sagrat dels hindús en el qual es relaten les gestes mítiques dels déus i els homes.

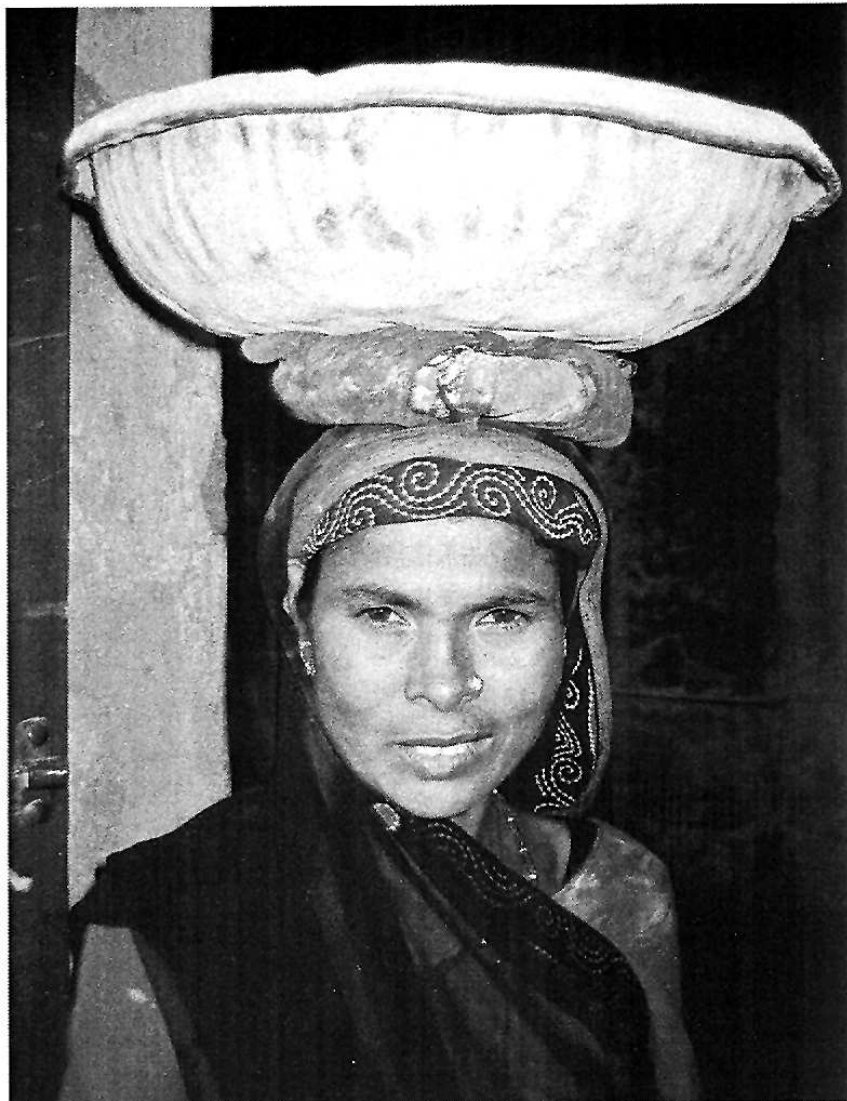
No puc deixar de pujar per una escala impossible cap al depauperat terrat habitual refugi de coloms, però que gaudeix d'extraordinàries vistes del lloc. Fent equilibris en el que pot considerar-se restes del campanar, trec el cap a través de l'escanyolit marc per a albirar una visió autènticament daliniana: un grup de cenobis (moles grisenques que van constituir antics temples) s'alcen amb

els seus becs punxeguts a través de les escarpades vessants d'una terra sovint castigada per les temperatures extremes. Al mateix temps uns camperols es dediquen a recol·lectar deixant els amplis menats en idèntics carros que degueren d'usar els seus avis. No treu el cap el món modern, sense pol·lució ni sons feridors és aquesta la mateixa imatge que degueren de contemplar les antigues generacions i que roman inalterable pels segles dels segles. En aquelles torres difuses, ideals per a meditar, per a retrobar-se amb un mateix o amb el món com així degueren de fer-ho els que van ocupar aquell monestir, igual que qualsevol integrant del clergat que busca *el silenci*, m'adono que malgrat els turistes res afecta la vida d'aquella gent, les

influències externes queden com una capa superficial o com un recurs de vida sense que quedi tot just alterada la mecànica ancestral. A la manera de la contínua rotació celeste en el qual res sofreix cap transformació brusca, el riu continuarà el seu lent discórrer modelant idèntic modelant com sempre l'existència.

El temple de forma piramidal es troba en el centre del poble, amb planta de creu grega es constitueix en un laberint de passadissos i túnels que en perpètua ascensió arriba a un sostre plagat de cúpules. Allí darrera dels turons queda la moderna escola que destaca per l'absència del mobiliari escolar. Els nens s'asseuen davant les parets nues enfront de l'escanyolida pissarra desballestada per l'ús, sense perdre el somriure.

Aquí, davant, ocupant la gran esplanada del mercat, se situen els gurús de pacotilla en el seu més ranci model folklòric. Els sons provinents d'un esquellot, els resos

Orcha. Dona treballadora

precipitats, els mantres pesats inunden el lloc tan prompte com s'albira el turista com presa cobejada. I em pregunto: que tindran aquests personatges, barreja tumultuosa de savis i endevins quan presenten el somriure forçat esperant la consabuda dàdiva?

No obstant això, a l'entrada d'aquell temple em topo amb un home de cara bruna, túnica violàcia, profusa barba negra situat en un dels laterals de l'edifici, recitant un Sutra d'un petit llibre desgastat per l'ús. Impassible, tot just té en compte la meua presència, limitant-se a entrar en un estat de tràngol meditatiu. Em quedo allí assegut, observant l'energia que flueix de l'interior de l'abandonada estança i espero pacientment l'oportunitat de satisfer la meua curiositat en forma de breus preguntes. Sense tot just immutar-se deixa constància de la seva fugida del bullici i dels falsos profetes, dels cantars ociosos, de la venda de bagatel·les o de relíquies paganes.

Es mostra satisfet amb el silenci, amb la plenitud que comporta la unitat, al mateix temps que experimenta que ja no necessita res perquè res cal demanar.

És precisament aquesta falta d'objectius el que em commou, aquest és un home que busca l'autenticitat, la veritable raó de l'existència fora de tot luxe o artifici. Davant aquesta integritat inusual, diposito una petita quantitat al costat d'un tosc atuell que li permetrà assumir en millors condicions el present més immediat.

L'arbre de velles arrels es troba situat en un passatge proper al vell pont, implantat en un terraplè on impera l'absència de sons.

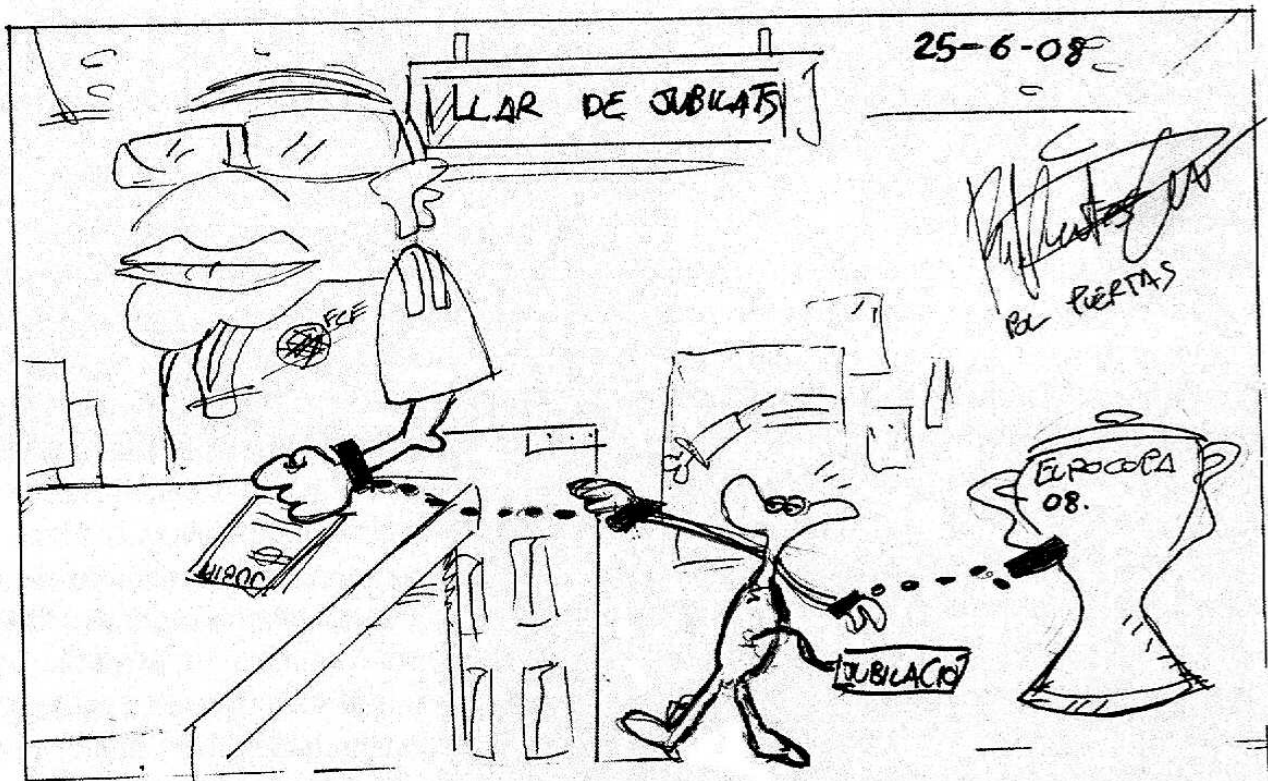
Assegut enfront del seu majestuós tronc se sent la lleugera brisa que aleteja les seves branques o l'alegre concert dels esbarts d'ocells que irrompen amb sorolls d'acusada estridència. Marxo amb la sensació que ja he viscut aquest moment en alguna altra vida anterior.

El tren per una vegada va ser puntual, el seu ràpid traqueteig em durà en tres hores a Bopal situada al centre del país, allunyada de tota ruta turística. Ara, tots els que m'envolten són autòctons, lluny queda ja la ruta turística habitual cap a Kayuraho i Benarés, es tracta d'afrontar una apassionant trobada amb el desconegut.

LA TIRA CÒMICA

[Signature]
Per PIERRAS

LA FELICITAT

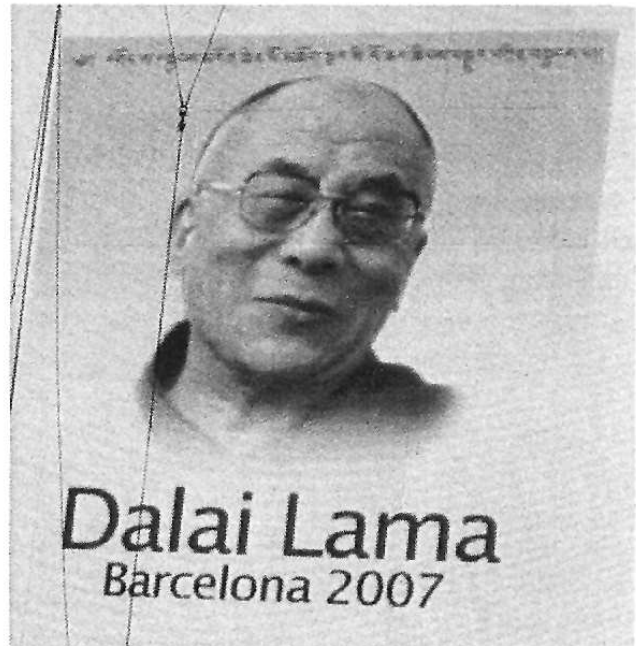
Joan Ramon París Oró

Eren molts els periòdics que havien anunciat la conferència que el líder espiritual pronunciaria al Palau Sant Jordi i fins i tot s'anunciava la presència d'un famós actor nord-americà. La propaganda va donar els seus fruits quan es va fer públic el tema de la conferència: la felicitat.

El personatge d'aspecte arrogant, vestit amb una túnica color safrà es va asseure en una espècie de tron per a dissertar sobre un tema que tothom anhela posseir. Però arribats a aquest punt, hauríem de definir el que s'entén per felicitat, o més aviat arribarem a comprendre'l si apliquem el seu contrari *el sentir-se infeliç*. Aquest terme al·ludeix invariablement a la falta d'harmonia, al neguit i angoixa provocada per uns fets materials que som incapaços de processar. Davant aquesta impotència, sovint actuen factors claus com la por que ens paralitza i incapacita per a seguir endavant i resoldre qualsevol classe de problema. Seguint amb aquesta analogia, podem continuar dient que la frustració seria el símptoma més palpable d'una por que ens fa sentir depenents. Dita d'altra forma, la infelicitat ens incapacita i desarma per a afrontar la realitat quotidiana, submergint-nos un poc més en la dispersió i la ignorància.

El *déu vivent* que es creu que està per sobre del *bé i del mal* es va asseure en una espècie de tron d'una manera rutinària del tipus de persona que realitza la mateixa acció habitualment. La manera de parlar, l'expressió de la mirada, els gestos, tot es realitza des d'un plànol superior, igual que fa el Papa quan es dirigeix als seus súbdits. Ens parla del benestar com el gran pare que ha de protegir els seus fills que assenteixen lliurats i complaents a tot el que se'ls dicti o ordeni.

És en aquesta fase on hauríem de reprendre l'anterior discurs, perquè crec que ningú no

pot arribar a aquest estat de benestar si ignora la realitat en la qual està submergit. Partint d'aquest precepte: ser plenament conscient del que som, hauríem de plantejar-nos com adquirir aquest estat de consciència que, a pesar de les esquerdes internes que trobem, ens donaria eines per a afrontar el procés de comprensió. Habitualment les persones, la societat en general cada vegada més intercomunicada, fugim d'aquest procés d'autoconeixement i ens entretenim en el consum desenfrenat que ens fa sentir momentàniament, lliures davant les múltiples opcions d'elecció. Evidentment les grans empreses, el màrqueting estimula aquestes suposades necessitats, per a mostrar-nos un món de color de rosa en el qual tot és perfecte. Aquesta situació irreal, provocada per estímuls externs, s'enfonsa quan el món ens posa en contacte amb situacions desagradables que per la nostra fragilitat o falta d'entrenament no sabem com afrontar. La terra ens cau literalment damunt a causa de contratemps com malalties, mort, addiccions etc., ens paralitza com si estiguéssim en el més intens dels curtcircuits.

Per tant, els estímuls externs ens allunyen més i més submint-nos en fantasies que poden arribar a la paranoia a nivell col·lectiu, en el qual s'han desenvolupat teories complaents com l'evolucionista que dividia l'home per escales de civilització. L'home blanc ocupava el primer lloc en aquesta suposada escala evolutiva per ser el principal valedor del poder material, separant-se de les suposades races inferiors. Altre exemple seria el de la confrontació amb l'Islam en què es promou una població de milions de persones com a terroristes i radicals.

És més, creem dependència (física o mental) de l'extern abocant-nos a una voràgine de possessió que som sovint incapaços d'eradicar al sentir-nos desbordats per les falses expectatives que provoquen. Per tant, crec que per a aconseguir aquest estat d'ànim *ideal* seria necessari trencar amb la tendència majoritària de buscar satisfacció en el que és superflu per a endinsar-nos en l'intern.

Us proposo, d'aquesta manera fer un camí invers en el qual a partir de la micro-cèl·lula sorgeixi el macrocosmos, que duu del particular al general.

Això, evidentment, ens duria a considerar la idea del canvi, entès com a transformació o procés per a arribar a aquest estat d'ànim que podríem considerar òptim. Revolució interna per a arribar a transformacions externes, aquest seria el camí correcte, tenint en compte que potser les desitjades transformacions no serien les inicialment previstes cosa que implicaria una revitalització d'objectius.

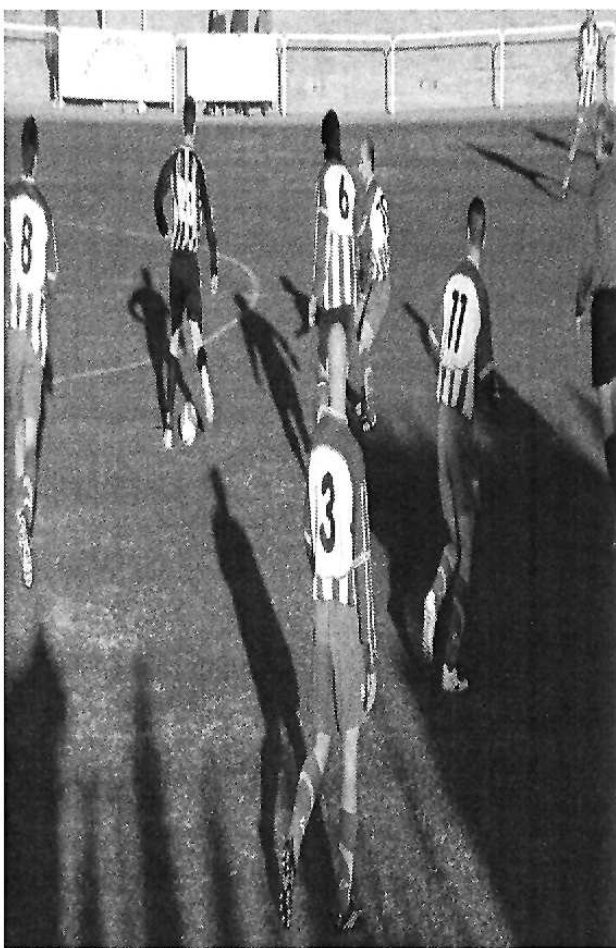
Resumint, he estat parlant de la interiorització, del canvi i de la falta d'objectius en oposició a l'extern, al que divideix i al desig d'assolir el que sigui a qualsevol preu.

El personatge es dirigiria a l'auditori amb frases redundants i idees que ens parlaven de compassió com pòcima ideal per a assolir l'estat perfecte. No obstant això, no deixava de recordar que un mes abans havia assistit a la sucursal religiosa que tenen a Barcelona en la qual ens van passar un documental sobre el seu país d'origen. En aquest es pretenia

mostrar com era un país ocupat per una altra potència que mantenia una actitud colonial a sang i foc, oprimint la població autòctona. No obstant això, el film em va recordar els típics del NODO en què es feia una divisió clara entre bons i dolents, una divisió al meu entendre del tot errònia i que tan solament estimulava la confrontació entre dos pobles. Personatges com Gandhi van entendre que tots formen part de la *unitat* que conforma el gènere humà, és a dir que no hi ha ningú intrínsecament bo o dolent, sinó que estem en una perpètua resolució de conflictes en el qual hauria de prevaler la bondat intrínseca de l'ànima humana. Però per romandre fidel a aquestes idees, Gandhi es va oposar a la política nacionalista hindú que abocava per la separació amb els musulmans. Van ser molts els nacionalistes radicals que no van entendre les seves idees i el van considerar traïdor a la causa per defensar els principis d'integració. Va ser la defensa de la unitat, el que finalment li va dur a ser assassinat per un d'aquells fanàtics compatriotes que consideraven el veí del costat com a enemic simplement per ser diferent.

Però no acabava aquí el documental sinó que relatava la travessia a través de les altes muntanyes d'un grup de persones a la recerca del seu líder espiritual. Quan per fi arribaven al palau del líder, mantenint en tot moment una actitud de postració davant el personatge que manifesta una actitud autoritària, ferm llegat d'un passat medieval, se'ls enviava novament de tornada posant en risc les seves vides. Aquesta era la conseqüència de la *compassió* que en el Palau Sant Jordi tan fermament predicava, el que les persones es converteixin en una simple joguina d'interessos polítics.

En un curs que vaig realitzar fa poc a Madrid em van proposar un conte: En aquest una dona enamorada no li quedava més remei que ficar-se al llit amb un home per a poder retrobar-se amb el nuvi que era el seu amor en majúscules. Aquí estava clar que aquella dona era una lluitadora que validava els seus actes per una finalitat espiritual. Per a ella era realment important arribar a la plenitud, al

concepte d'amor etern, formar la unitat amb el seu estimat. No obstant això, el contrari: servir-se d'una fi espiritual per a assolir fins materials és al meu entendre molt més condemnable.

Ho deia la periodista Cristina Fallaràs en un dels seus articles ha propòsit d'aquests jocs olímpics en què manifestava sentir por davant un representant d'un ordre religiós en el qual observava greus símptomes d'intolerància.

Però, potser m'he sortit del guió i caldria subratllar que la compassió entesa amb un despreniment en què no s'espera res a canvi, expressada com un exercici de continguts variats, mostrat com una obertura mental d'interacció del lema *ajudant els altres m'ajudo a mi mateix*, manifestada com el resultat d'una interiorització que s'expandeix i no com a simple acomodació a l'establert, marcaria una pauta en l'assoliment d'aquest benestar.

Fins ara, hem parlat de pautes, camins, senders, processos, revolucions, moviments, canvis; per a assolir l'estabilitat emocional (que suggereix la idea d'estàtic, permanent, harmònics, equilibrat). I aquí sorgeix la vella dicotomia en-

tre el permanent i el no permanent, entre el moviment i el seu contrari, del que ja parlaven les velles escoles filosòfiques des del principi dels temps. Si ens atenim al vell principi proposat per Heràclit que *tot canvia i res roman*, si mirem l'aigua del riu i ens adonem que a través del fluir de l'aigua mai estem davant el mateix cabal, no hi ha cap dubte que la tan anhelada harmonia, el suposat equilibri es mostra alhora subjecte a continus canvis. Parlar, per tant de felicitat al·ludint a *l'estat perfecte* és una quimera ja que estem permanentment sotmesos a les més variades de les fluctuacions que alteraran tard o d'hora aquesta harmonia. D'altra banda, l'home a avançat per la història quan s'ha proposat la satisfacció de reptes no exempts de dificultats que li han permès avançar i desenvolupar una civilització complexa. El tenallar-se i tancar-se en una closca per molt còmode que sigui només ha comportat la desaparició de les civilitzacions des del mateix moment que l'humà s'ha negat a créixer o adormir-se en els seus propis llorers.

El personatge es va acomiadar de l'audiència amb un cert rictus d'amargor, potser en algun moment va pensar en els seus anys joves: va ser educat pels monjos per a ser un superhome i va ser obligat ha deixar el tron per a asseure's com la resta dels humans davant els generals victoriosos. Valuosa lliçó per al representant d'una religió que predicava la unitat però que paradoxalment s'exercitava en el desenvolupament de la pròpia divinitat.

Fins ara, he parlat de la importància de la mirada interna, de la compassió en el sentit de despreniment i de la futilitat de trobar l'estat perfecte. I penso que si pel propi flux de la naturalesa es veu com impossible, hauríem de desenvolupar una idea que implica no estar d'acord amb la mentalitat dels nostres temps en què es desenvolupa l'afany de competitivitat o d'independència.

Cras error, perquè enfront d'aquests dos conceptes oposaria els *d'acceptació i interdependència*.

En el primer cas, al·ludiria a alguna cosa tan simple com és veure com realment som i acceptar les nostres pròpies limitacions. En el segon, a l'individu formant part del grup i

supeditat (vulgui's o no) a la *gran família* humana. A partir de tots els elements descrits: interiorització, integració en la unitat, compassió, procés dinàmic, acceptació, arribaríem a la conformació d'una ètica, d'una actitud davant el món a partir d'uns valors basats en la solidaritat i el respecte. I és aquí on la interrelació entre el manteniment d'uns valors, la seva posada en pràctica i el benestar que produeix ser conseqüent amb un mateix conforma la resposta a la gran pregunta antropològica sobre la raó de la nostra existència.

Ara només em queda assenyalar la utilització de dues eines que poden contribuir a aixecar el nostre estat d'ànim, fàcils d'utilitzar en qualsevol lloc i moment.

La primera estaria basada en la simplicitat, en la fugida d'objectes recarregats o que impliquin un excessiu barroquisme. Les coses senzilles augmenten les nostres potencialitats per a enaltir l'esperit. Un exemple d'això ho obtindríem en escoltar el *silenci* (el camp, el piular dels ocells, etc) en oposició a una societat que promou el *soroll* que ens provoca neguit i atordiment.

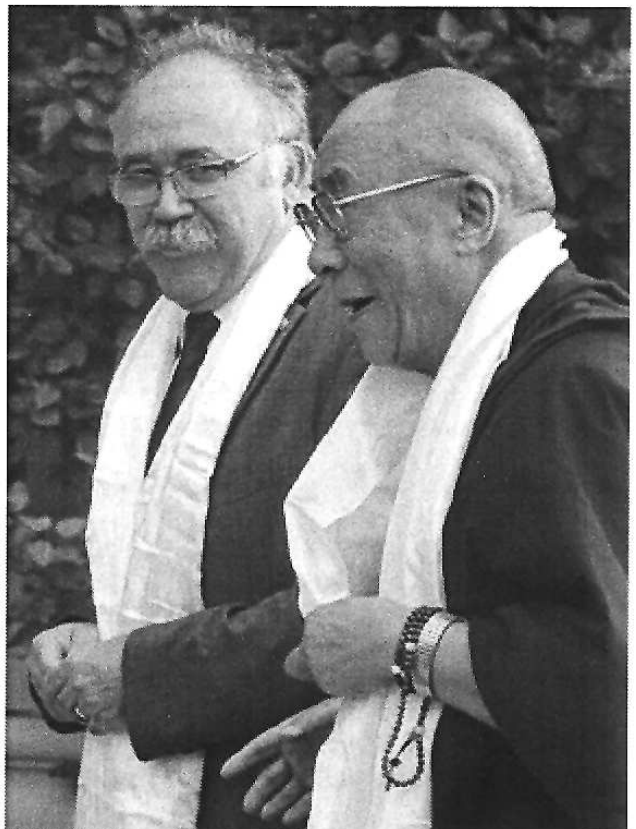
La segona vindria marcada en el fet de desenvolupar una especial atenció pel que fa als petits detalls que tan sovint ens passen per alt. Ens sentim encadenats per emocions i oblidem sovint el que pot donar una veritable magnitud de la nostra essència. Crec, fonamental la importància de sentir-se envoltats de bellesa, energies positives que contribueixin a desenvolupar la nostra intuïció i a desenvolupar la nostra capacitat cognoscitiva. Exemples n'hi ha molts: contemplar el degoteig de la rosada d'una flor, extasiar-se davant una bella pintura, observar el vaivé de les fulles dels arbres, mirar les estrelles etc. Al Japó, la cerimònia del te es realitza abans de l'alba i constitueix un ritual de mutu agermanament en *el despertar* del dia i de la ment.

Despertar: al·ludeix al trencament d'esquemes, a la ruptura de programes inculcats en la ment, implica un canvi d'actituds i de veure la vida. Agermanament: implica la participació d'un ritual en comú deixant de costat qualsevol diferència social o econòmica.

El líder espiritual va abandonar el Palau Sant

Jordi en olor de multituds que el reverenciaven igual que altres el Papa beneït els carrers a bord del Papamovil. Era la mateixa parafernàlia, el mateix acte de boate, la mateixa actitud grandiloqüent en la qual paradoxalment s'allunyaven del que deien ensenyar a la humanitat. Però, al mateix temps aquells grups d'abnegats, fidels, semblaven ignorar que en idolatrar aquell home, en considerar-lo com a *ésser superior* establien una separació amb el grup humà. Aquell home que amb un somriure forçat saludava els seus acòlits no era ni millor ni pitjor que la resta dels humans, simplement utilitzava una *suposada saviesa* per a ascendir un graó en relació a la resta dels mortals.

Allí, es podia comprendre que la felicitat no es trobava en el culte al *gran mestre*, sinó en la trobada personal amb un mateix. En aquest precís instant, vaig pressentir que per a abastar-la calia fugir dels *grups de poder* terrenals i desenvolupar, en la mesura del possible, totes les energies antiautoritàries que estripessin els vels que una vegada ens van posar per a ofuscar-nos, romanent en la més absoluta de les inòpies.

TELEFONS I HORARIS D'INTERÉS

Ajuntament 973 167162
 Assistent social: dimecres alterns 973 167315
 Correus: dilluns a divendres, 8-10 h, dissabte 8-9 h
 Farmàcia 973 167204
 Biblioteca: dimarts i dijous de 6 a 8 de la tarda
 La Femosa 973 167809
 Veterinari de la Protectora Local:
 Jaume Armengol 626869616

V3 Hospital Veterinari 639367888
 Adreça electrònica: lafemosac@gmail.com
 Metge 973 167291
 Metge urgències: Dies feiners: 15 h – 8 h i els festius tot el dia 973 142029 / 973 142033
 Museu Hores convingudes (Ajuntament)
 Taxi 973 167325

Horari dels autobusos que paren a Artesa				
LLEIDA a ARTESA			ARTESA a LLEIDA	
De dilluns a divendres				
11 h		Matí	7 h 10 min	
12 h			8 h	Cogul
13 h 15 min	Albagés - Cogul			8 h 20 min ESO
			9 h 40 min	
			12 h 10 min	
3 h	Durant el curs	Tarda	3 h 30 min	
4 h	Durant el curs		4 h 15 min	Cogul
5h 20 min	Puigverd		4 h 30 min	
6 h 30 min			5h 45 min	Puigverd
7 h 30 min	Albagés - Cogul			
8 h 30 min				
dissabte				
11 h		Matí	8 h 10 min	
12 h			9 h 45 min	
13 h 15 min			12 h 10 min	
7 h 30 min		Tarda	4 h 30 min	
NL2 (sud) divendres, dissabtes i vigílies				
0 h 10 min		Nocturn	0 h 30 min	Puigverd
2 h 00 min			2 h 20 min	Puigverd
4 h 15 min			4 h 35 min	Puigverd

SOLUCIONS ALS ENTRETENIMENTS

ESCACS

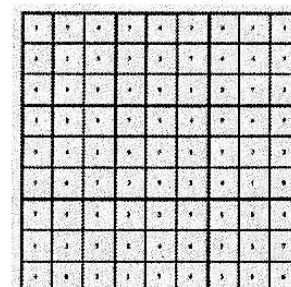
La torre negra de g8 està lligada a la defensa del mat de dama a g7, i la dama negra està lligada a la defensa del mat de cavall a f7, així doncs aquestes dues peces es com si no hi fossin 1.Tb8! aquesta torre es intocable i garantitza la victòria de les blanques.

Si 1..., Dxb8; 2.Cxf7++

Si 1..., Txb8; 2.Dg7++

Per qualsevol altra jugada del negre les blanques jugaran 2.Dg7++

SUDOKU

Edita l'Agrupació Cultural
La Femosa,
carrer dels Gallart, 7
25150. Artesa de Lleida
Tl. 973167809

Aquesta publicació local
rep el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura i
Mitjans de Comunicació

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCs

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Ajuntament d'Artesa de Lleida